

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΑΣΜΑΤΙΚΗ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΘΕΟΦΙΛΟΥ

ΤΟΥ ΖΑΚΥΝΘΙΟΥ

ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΧΙΩ

ΣΥΝΤΘΕΙΣΑ ΤΗΘ ΤΟΥ ΘΕΣΛΟΓΙΚΟΤΑΤΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΡΕΣΣΙΟΥ

ΤΟΥ ΧΙΟΥ

ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚΔΘΘΕΙΣΑ

ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΓΚΡΙΣΕΙ

Επιστάσια κ.κ. διορθώσαι του Κ. Ιερομ. Στρατοπούλη

ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ Ν. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ Ν. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Θ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ

Διευθυόμενον υπό Νέστορος Ι. Τηρουσσάπουλου.

1856

123315

ΤΩ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΩ

ΚΑΙ

ΘΕΟΠΡΟΒΑΝΤΩ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ

ΝΙΚΟΛΑΩ ΚΟΚΚΙΝΗ

ΑΝΔΡΑ ΕΝΑΡΕΤΩ

ΕΙΣ

ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

ΤΗΝ ΔΕ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ο εκδότης

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ.

«καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν
ἐν ἡμῖν.» (Ἰωαν. 1. 14.)

ΜΗΝΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑ' (24).

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΘΕΟΦΙΛΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΧΙΩ.

Ἐσπέρας μετὰ τὸν προσομιακόν, στιχολογοῦμεν τὸ ἁ.
ἀντίφωνον, τὸ Μακάριος ἀνὴρ· εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα
ἰστῶμεν στίχους ζ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσ-
όμια γ'. κοιῶντες αὐτὰ ζ'.

Ἦχος ἁ'. Πρὸς τὸν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Ο ἱεράνυμος μάρτυς θεῖος Θεόφιλος, ὡς ἐ-
πολιεύσων ῥόδου δόξης ἐπουρανίου ἀνέτλη τὰς
ἀκάνθιας. διὰ πυρός· εἰ γὰρ πόνων τραχύτητι, εὐ-
δαιμονίας ὑλικῆς ἢ κτήσις κινᾶται βροτῶν, πᾶσα
μᾶλλον ἢ ἀκήρατος.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Ὁμοιον.

Ο Θεατῆς τῆς μελλούσης μακαριότητος, τοῦ ἀκροτάτου τέλους· διὸ φύσις ἀνθρώπων, οὐκ ἀπειλαίς, οὐδ' αἰκίαις ἐτέμνετο τοῦ ἀρχετύπου σωτῆρος εἰκὼν σοφῆ, πλάσις Θεία καὶ τὰ στίγματα.

Ὁμοιον.

Ο μιμητῆς στρατιώτης τοῦ ἡγεμόνος Χριστοῦ, πνεύματι προσπαλαίων ἀκαθάρτων καὶ ἰσχυρῶν, σαρκί τε καὶ τυράννῳ φρόνημος ἦν, ὡς ὄφει πρῶτον κεφάλαιον τῆς εὐσεβείας τηρήσας, πείλαια δὲ πράξεως Θείας, διπλῆ ἄμωμος.

Δόξα ἤχος Πλ. Β΄

Ζακύνθιον σέλας ἀξιάγαστε Θεόφιλε, τῆς τοῦ Κυρίου σημαίας ὀπαδὲ γνησιώτατε, καὶ ἀγκυρέτα τῶν λήρων τῶν Ἀγῶστων καὶ τῆς πλάνης στηλιτευτά θεόσοφε, χαίροις ὡ τῶν ὄρεων στεφρὸν, ἐφ' οὗ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἠκοῦσθη, ὡς ἔφη ὁ ψαλμωδὸς, χαίροις, θαλερὲ βλαστὲ, τοῦ ἀγλαοκάρπου τῆς εὐσεβείας δένδρου τῆ ἰκμάδι τοῦ πνεύματος κάτοχε καὶ τοῖς αἵμασι τοῦ Κυρίου παινόμενῆ, χαίροις, ἀκη-

λίδωτον ἔσοπτρον, τὸ ἀμιγῆς τῶν κάτω χαρακτῆρων καὶ τῶν ἄνω ἔμπλεων, πρέσβευε οὖν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ὅπως στεφρῶς τῆ εὐσεβείᾳ προσαρμωσθῶμεν σὴ μεσιτείᾳ Θεόφιλε.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσει σε. Εἰσόδος, προκείμενον τῆς ἡμέρας. Καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συγχέθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιοθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ, γίνεσθέ μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι καὶ οὐκ ἔστω ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστι, ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι πᾶρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων· ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἄλλοτριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κυρίου ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος ποιήσω καὶ τίς ἀποστρέφει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων φυλαὴ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξεν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρότων τεθνᾶναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύγτριμμα· οἷδέ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ἔψει ἀνθρώπων εἴαν κο-

λασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παι-
 δευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν
 αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χω-
 νευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσ-
 εδέξατο αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψου-
 σί, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν
 ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν· καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς
 τοὺς αἰῶνας, εἰς πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν
 καὶ οἱ κιστοὶ ἐν ἀγίῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις
 καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλε-
 κτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσιν καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς
 αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψον-
 ται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλ-
 λους ἐκ χειρὸς Κυρίου ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ
 βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον
 αὐτοῦ· καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμύνην ἐχθρῶν ἐνδύ-
 σεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυ-
 πόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνει δὲ
 ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαία, συνεχπολεμήσει αὐτῷ ὁ κό-
 σμὸς ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀ-
 στραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν
 ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χά-
 λαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ
 σύγχλύσουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα θυνά-
 μεως καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτοὺς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν
 τὴν γῆν ἀνομία· καὶ ἡ χάκοπραγία περιτρέψει θρόνους δυ-
 ναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε, δικασταὶ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ.

περάτων γῆς· ἐνώτισασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαιρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν ἤχος α΄.

Τὸν στερεὸν καὶ ἀήττητον τῆς πίστεως ἀδάμαντα, τὸν μὴ εἰξάντα οὐδὲ πυρὶ οὐδὲ μάστιξιν οὐδ' ἄλλῃ ἰδέα βασάνων· μόνῳ δ' ἠττήθεντα τῷ ἀρνίῳ αἵματι, συνελθόντες εὐφημήσωμεν, χαίρει λέγοντες Θεόφιλε χαριτώνημε, αἵματι μὲν πεφοινιγμένε· οἷόν τι δ' ὄρος καθιδρυμένος ἐν μέσῳ τῆς ἐνύλου θαλάσσης καὶ τῶν προσβολῶν ἀνώτερε· ὅθεν τοὺς ἐκπτώτους τῆς τοῦ Ἀβραάμ κληρονομίας, εὐθαρσῶς κατημαύρωσας καὶ διήνυσας ἀκριβῶς τὴν ἥτταν τῆς ἀθλήσεως, δεθήτη οὖν τοῦ Θεοῦ, μάρτυς ἀκράδαντε, ἐπιρρώνυμένας τῇ πίστει τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα ἤχος Πλ. α΄.

Πάνηγύρευε ἡμέρα, κέρδος οὖν πραγματευσάμεθα, οὐ μικρὸν, οὐδ' ἐφήμερον· οὐδὲ χθονίοις λαοῖσι κατορυπτόμενοι, τοῖς χθαμαλοῖς οὖν ἐρᾶσθαι, πτήσει ὄντως καὶ σκιά κατάλληλον, ἀντάλλαγμα γενέσθω δ' ἡμῖν τῶν βέντων τὰ αἶδια, μὴ οὖν ἀπεάτω ὁ χρόνος, καὶ μενοῦμεν ἀκαρ-

ποι, ἔλωμεν ἀδελφοὶ μὴ τὴν δοκοῦσαν εὐδαιμονίαν, τῇ λύπῃ σύμμικτον, μᾶλλον δ' ὡς τὴν δικαιοσίαν στάσιμοι, προελώμεθα ταύτης τὴν παντοίας λύπης ἀμέτοχον τὴν ὄντως ἄκραν εὐδαιμονίαν καὶ ἀριστείαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ ἔνν Θεοτόκε μακαρίζομένησε

Εἰς τὸν οὐρανὸν ε'. ἤχος δ'.

Ἐδώκας σημείωσιν

Δεῦτε φιλομάρτυρες, πνευματικῶς εὐφημῶμεν, ἑορτὴν πανασιδίμου, τοῦ γενναίου μάρτυρος, ἀνδρὸς Θεοφίλου, ὕμνοις Θεοφίλοις καταφλεχθέντες τῷ πυρὶ διὰ τὴν φλόγα τοῦ θεοῦ ἔρωτος, ὅνπερ καὶ ἱκετεύσωμεν, ἡμῖν τῶν θείων ἀνάψασθαι λαμπρὰν φλόγα καὶ αὐτὸν τρισηλίου θεότητος.

Θαυμάστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Οπότε Θεόφιλος, ὡς τὸ ἀρνίον τὸ ἄκακον τοῦ Χριστοῦ περιέλιετο, ἦν δίκη ὑπόδικος ὑπ' ἀγρίων λύκων, δηκτικῶν ἠνόμων ὡς σκύμνος ἦν κατὰ ψυχὴν, τοὺς ἀντιθέτους μὴ δεδιπτόμενος πυρὶ γὰρ ὑπελάμβανεν, ὡσπερ χρυσὸς βασιλίσσεται, ὁ θεόφρων Θεόφιλος ποινῆς ἄβεν ἀγάλλεται.

τῇ φλογὶ τοῦ πυρὸς, ὡσπερ ἐν ὕδατι ὀροσιζόμενος, ὁ ἅγιος μάρτυς Θεόφιλος ἠγάλλετο, καὶ τὸν Χριστὸν μόνον Θεὸν διαπρυσίως ἐκήρυττεν, ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν. Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τῆν πρώτην στιχολογίαν, κάθισμα, ἤχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εφλέχθης τῷ πυρὶ, ὁ πυρίπνους μαρτύρων, σωζόμενος πυρὶ ὑπερφώτου Τριάδος, διὸ καὶ ἀμαρυγματι τούτου πάντας ἐφώτισας· μηδὲν τίθεσθαι τὴν τοῦ πυρὸς μικρὰν φλόγα, κατοπτρίζοντας τῆς φεγγαβολοῦ Τριάδος τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὅμοιον.

Μαρία τὸ σεπτὸν, τοῦ δεσπότητος δοχεῖον ἀνάστησον ἡμᾶς πεπτωκότας εἰς χάος θεινῆς ἀπογνώσεως καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια καὶ κραταίᾳ προστασία, καὶ σώσεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν καθ. ἤχος πλ. α΄.

Ἦ Τὴν σοφίαν καὶ λόγον

Τὸν γενναῖον ὀπλίτην καὶ ἀθλητήν· ὀπλισθέν-

τα τελείως ἄπλοκ Χριστοῦ, φέροντα τὴν ἄμαχον πανοπλίαν καὶ μάχαιραν, τοῦ παναγίου πνεύματος ἀσπίδα καὶ κόρυθα, οἷς καθείλεν ἀνδρείως ἐχθροῦ μηχανήματα, δεῦτε ἐτησίως εὐφημήσωμεν πάντες· ἐστέφθη γὰρ τὸν στέφανον, στρατιώτης ὡς ἔννομος, καὶ πρεσβεύει τῷ στέφαντι δοῦναι πᾶσι τῶν δεινῶν καὶ τελείαν πταισμάτων σύγχώρησιν τοῖς ἐκ καρδίας καὶ πύθου τελοῦσι τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρωσι δέσποινα ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὤφθησ σεπέτη ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων αἰεὶ με ἐξαίρουσα ὄθεν, ὡς ἐκ μέσης φλογίζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζωσι, Θεετόκε βοήθειαι, πρεσβεύουσα τῷ σφ υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δόθηναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δούλος σου.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον κάθισμ. ἤχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ελαμπρύνθη σήμερον ταῖς σαῖς ἀκτίσι πᾶσα νῆσος, ἀρίστε μάρτυς Θεόφιλε, σοφὲ, τὸν φω-

τοδότην γεραίρουσα, τὸν σὲ ἀστέρα φαῖδρον ἀ-
γαδείξαντα,

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίῳ ὁμοιον.

Τὰς ἀχράντους χεῖράς σου, παρθενομητορ,
ἐφαπλοῦσα σκέπασον τοὺς πεποιθότας ἐπὶ σὲ καὶ
τῷ υἱῷ σου κραυγάζοντας, πᾶσι παράσχου Χρι-
στὲ τὰ ἔλεή σου.

Οἱ ἀναβαθμοὶ. Τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ', ἤχου. Προκεί-
μενον, Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει. στίχ. Πέφυτευμένος ἐν
τῷ οἴκῳ. Πᾶσα πνοή, τὸ Εὐαγγέλιον. Ὁ πεντηκοστός. Δό-
ξα. Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλεη-
σόν με ὁ Θεός.

Τὸ ἰδιόμελον ἤχος Πλ. β'.

Σήμερον ἡ τροπαιοῦχος ἑορτὴ τοῦ ἀθλητοῦ
Θεοφίλου ἡμᾶς συνήγειρεν, ὅπως διεγείρη πρὸς
ἄθλον κατὰ τῶν ἀκαθάρτων δυνάμεων, καὶ ἀρα-
μένου κατ' ἐκείνων τρόπαιον ἀξιῶση τῆς βασι-
λείας τοῦ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σῶσον, ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ τὰ λοιπά. Οἱ κανόνες,
ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς ε'. καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς ἦ'. Ὁ εἰρμός.

Υγρὰν διδούσας ὡσεὶ ξηρὰν.

Ως ὄντως Θεόφιλος καρτερῶς ἠλεγξεν ἀθε-

σμούς, τοὺς ἐξ Ἄγαρ, οἷα θεσμοὺς ἀνδρῶς πειθηνίους
μυθογράφου· τὸν δὲ Θεὸν καὶ Μεσσίαν ἐτράνωσεν.

Θεὸν καὶ ὁμόδοξον τῷ πατρὶ, ταυτότητι ἔρ-
γων, χαρακτήρων θ' ἀπλῶς Θεοῦ, ἀνθρωπείαν φύ-
σιν ὑποστάντα, ὡς λυτρωτὴν καὶ εὐζωΐαις ἀρχέ-
τυπον.

Ετι δὲ καὶ λίθον τὸν τῆς Σιών, ὡς γίγαντα
δραμόντα ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ, ἕως ἄλλου
ἄκρου ὡς Μεσσίαν, οὗ γενεά, ὡς Θεοῦ ἐστὶν ἄφραξος.

Θεοτοκίον.

Απάντων τῶν ὄντων δημιουργός, διὰ σω-
τηρίαν τῶν ἀνθρώπων ἐν σῆ γαστρὶ, σκηνώσας
σαρκούται, θεομητορ, τὸ καθ' ἡμᾶς δημιουργού-
μενος.

ᾠδὴ γ'. ὁ εἰρμὸς Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ισμεν σὲ τὸ ἄπειρον, αὐτὸν ὄντα καὶ ἀνάρ-
χοῦ· ὅθεν οὐδὲν ἀλλοιώσεως μέτεστί σοι, ἀπλού-
στατέ.

Οντως ὁμοούσιος, τῷ πατρὶ καὶ ἰσότημος, ὡς

φοβεραὺς πέμψας ποτὲ ὄφεις κατ' ἐχθρῶν ὁ Θεὸς ἄνθρωπος.

Σέδω τρίτον πρόσωπον, τὸ Πνεῦμα τὸ Πα-
νάγιον, ἐν φωτὶ φῶς ὁρώμενον, Πατρίτε καὶ Υἱῶ
ὁμοούσιον καὶ συνδοξάζομενον.

Θεοτοκίον

Ιθυγὸν ὁπρεσβείαις σου, πρὸς τὴν οὐράνιον ἀνο-
δον τοὺς εὐσεβῶς κεχαριτωμένη Θεοτόκου προ-
νοῦντάς σε.

Κάθισμα ἤχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρὶ.

Τρισυπόστατον κτίστην πάντες Θεὸν, εὐφη-
μήσωμεν ἓνα καὶ τριλαμπῆ, θεὸν οὐ διαιρού-
μενον· καὶ γὰρ ἡ φύσις θεότητος ἀπλή πέφυ-
κε, πλήθει δὲ τῶν προσώπων οὐδὲν κατατέμνε-
ται, ἀκρᾶς ἀπειρίας ὑπάρχουσης ἐν ταύτῃ·
κόπων γὰρ μερίσματα ἀγει φύσεως ἐμῆμα-
τά, ὡς οὐ πλήθει μερίζεται τῶν ὄντων ὁ μόνος
Θεός, εἰ οὐδ' ἐξωθεν δρώντος παράγεται, αἰτιατὰ
πυρός, οἷα ταυτὸν θεοπρόβλητα.

Δόξα καὶ γὰρ Θεοτοκίον.

Ως παρθένον καὶ μόνον ἐν γυναιξί, σὲ ἀ-

σπόρως τεκοῦσαν θεόν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν
γενεὰ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν ἐν
σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάξῃς τὸν
κτίστην καὶ κύριον· ἔθεν τῶν ἀγγέλων καὶ ἀν-
θρώπων τὸ γένος ἀξίως δοξάζοντες τὸν πανάγιον
τόκον σου συμφῶτως βοᾶμέν σοι, πρέσβευε τῷ
σῷ υἱῷ καὶ θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφρασι θωρή-
σασθαι τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸν ἄσπο-
ρον τόκον σου.

ΔΟΥΤΟΣ

Εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Θεοφίλου.

ὑπο τοῦ αὐτοῦ Γ. Κορεσσιοῦ

Κύριε εὐλόγησον.

ΑΝΑΡΕΣ φιλομάρτυρες, ὅποσοι ὑπὸ τῆς ἡδίστης μνήμης τοῦ
Θεόφρονος Θεοφίλου ζυνελέγητε σήμερον, ἐν τῷδε τῷ ἁγίῳ καὶ
σεβασμίῳ τοῦ μεγαλομάρτυρος Παῦ, τὴν ὑπέρλαμπρον ἐκείνου
ἡμέραν, ἤγουν τοῦ Θεοφίλου, ἡδέως πανηγυρίζοντες ἄγλη τε καὶ
φαιδρότητι ψυχῆς τῶν φαιδροτάτων ἀκτίων τοῦ ἰδίου αἵματος
ἀπολαύσοντες, ἡμῖν οἴαν τι ὑπὸ κέντροις ῥόδων ἐναποστιβεύουσιν τὴν
ἀγλαόδωρον τῆς οὐρανοῦ δόξης λαμπρότητα, ὁπάγε ὦ φιλόθεο
σύστημα, πάντας ὑμᾶς, καὶ τοὺς καταβαλλομένους μοι λόγους· καὶ
τὸν Θεόφιλον μάρτυρα ἱλαρῶς καὶ μελιχίῳ προσησομένη ἀκού-
σθαι, καίπερ παρισουμένης ἐπὶ τῷ λέγειν παρόδου τῷ μεγέθει
τῆς πατηγύρεως, πάντοτε ἀπολειπόμενος· ἀλλὰ γὰρ οὐκ οὐκ δὴ
φαίνεται γε θαυμάσιον· ἐὰν ἐκεῖνος μὲν ὁ τοῦ Κυρίου διάκυρος
ζηλωτῆς, πρόσγε τοῖς ἄλλοις καὶ κατὰ τοῦτο τὸν καθυγεμόνα μι-
μούμενος, ἐπὶ δυοῖς ἔβουλοιν τῆς χήρας δωρηματι πολλῶ μείζον

καταθῆται τὸ μίσθωμα, ὑμεῖς δ' οἶα εὖνους, καὶ φιλόνητος, σύλλογος ἀκρόασηθε ἀναπεπταμένη τῇ διανοίᾳ καὶ μετ' οὐ μικρᾶς τῆς προθυμίας τῶν ὑπ' ἐμοῦ ἤδη λεχθησομένων· καθάπερ γὰρ τῶν καὶ μικροπρεπῶς γυμνικῶν ἀγῶνων ἱστορουμένων πάθος ἐγγίγνεται τῷ τὸ σῶμα γυμνάζοντι, οὕτω τῶν μαρτυρικῶν ἄθλων τε καὶ ἀγῶνων διηγήσεως καθάπερ μὴ κεκαλλιπηνέοις καὶ ὑψηλοῖς, ἀλλὰ χθαμαλοῖς καὶ ἀγενέσι λόγοις ἀπαγγελιομένης, ἀσκούντα ψυχὴν ἔρωσιν συνέχει τὸν φιλομάρτυρα. Αἱ γὰρ τῶν μαρτυρικῶν ἄθλων διηγήσεις τοὺς πυραυγείας σπιθῆρας ἡμῖν τὴν πρὸς Θεὸν ὑπανάπτουσι φλόγα καὶ τοὺς φιλοχρίστους πρὸς εὐζωίαν σφόδρα διανιστῶσι, καὶ τῇ ψυχῇ, ὥσπερ ἀγαθῇ ἀρούρᾳ, τὰ γόνιμα τοῦ ζωοποιούντος πνεύματος σπέρματα ἐπὶ μείζον αὐξοῦσι. Καὶ τῷ ὄντι, σφόδρᾳ σφόδρος τις παρήνεσεν εἰπὼν, μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ ἐγκωμιαζομένου δικαίου εὐφρανθήσονται λαοὶ, θιγγάνει γὰρ ὧς ἀληθῶς τῶν ἀληθινῶν καὶ γνησίων ἐγκωμίων ἢ τοῦ δικαίου μνήμη μὴ ρεούσης πολιτείας βροτῶ προσταττομένης οὕσα γε προγύμνασμα, ἀλλ' ἐξ αἰδίου αἰδίου Θεῷ δ. ικουμένης εἰσοδος ὑπάρχουσα περὶ ἧς καὶ ὁ μακάριος Παῦλος, ἀραρότως, ἔφη, προσελήλυθατε πόλει Θεοῦ ζῶντος, Ἱερουσαλὴμ ἐπουρανίῳ, καὶ ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἀπογεγραμμένων ἐν οὐρανῷ· καὶ μυριάσι ἀγγέλων πανηγύρει, ἐφ' ᾧ περ οὕτω λαμπρὰ καὶ βασιλικὴ οὕσα γε τυγχάνει ἡ κερύσεια πανήγυρις, ὥστε τῇ αἴγλῃ τῆς οικείας δόξης, οἷα μαγνήτης λίθος πρὸς ἐκείτην τὸν σίδηρον ἔλκει, οὕτω πρὸς αὐτήν, τὰς χριστοτερπεῖς καὶ φιλοχρίστους ψυχὰς ἐπάρεσθαι· ἀ, δὴ, καὶ εἰ δέοι συμπροθυμουμένης τῷ μάρτυρι, στοιχειώδει πυρὶ, χάριν τῆς θείας φλογός, καταφλέγεσθαι, διαδείκνυσιν, ἐπομένως δὲ καὶ μετὰ τῶν ἀειμνήστων πολιτῶν τῆς ἀνω Ἱερουσαλὴμ πόλεως, βουλομένους πολιτεῦεσθαι. Οὐκ ἔστιν ὡ ἀκρατήριον τῶν μαρτυρικῶν ἐγκωμίων φιλήκοον βῆλλον τῶν σωματικῶν, τὰς ψυχικὰς ἀκοὰς προεστρεπίοντας πρὸς ἀκρόασις, ἀρξομαι πρὸς ὑμᾶς τῆς διηγήσεως.

Τοῦτον τοῖσιν τὴν αἰοίδιμον καὶ τῆς ἀειζωίας πολίτην Ζαχθῆος μὲν ἡ νῆσος, ἤνεγκεν, ἤσκησαν δ' οἱ γονεῖς ἐκ πρώτης αὐτίκα τῆς ἡλικίας, καλοῦς καὶ ἠπιτηδεῖους τύπους μαλακῆ ἔτι γε οὐση αὐτοῦ τῇ ψυχῇ ἐντυπώσαντές τε καὶ ἐγχαράξαντες. Ἦδη μὲν γὰρ τοὺς τῷ παιδί τὴν τοῦ εἶναι τελειότητα παρασχόντας, ἀμὰ καὶ τὴν τοῦ εἶναι, πολλῶ τῷ μέτρῳ, προσλομένους μνηστεύεσθαι, ὅγε εἶχον ἀγαθὸν ἔξει τῷ παιδί κοινοποιουμένους, καὶ ταύτης προσδεικνύοντας τὴν τῆς ἀκιδόηλου καὶ καθαρᾶς εὐγενείας

τεκμήριον. Σεμνύνειν γὰρ οἶδε γένος ἢ πανεύφημος καὶ πολυύ-
 μνητος τοῦ Χριστοῦ πολιτεία οὐ τὸ τῶν ἀρχηγόνων λεπτουργού-
 μενον, ἀλλὰ τὸ παντοῖα τῶν ἀρετῶν ἰδέα περιλαμπόμενον· οὐ γὰρ
 τὸ φύσει γιγνόμενον, ἀλλὰ τὸ κατὰ προαίρεσιν πραττόμενον εὐ-
 φημίας ἄν τις εἰκότως ἀξιώσειε. Τέχνης δὲ τῆς ναυτικῆς ὁ Θεό-
 φίλος μάρτυς εἶχετο· εἰ καὶ νῦν μὲν τῆς σωματικῆς, νῦν δ' ἐ-
 κείνης τὴν νοητικὴν μάλλον εἰργάζετο, ἐφ' ἣ νοητικῆς δηλοῦσι εὐδόκι-
 μος εἶναι ὅπως ἐσπούδαξεν· ἀντὶ γὰρ ἀστέρος καὶ ναυτικῆς κανόνος,
 πρὸς τὸν ἀκύμαντον καὶ ἡσύχον τοῦ ἁνω Ἰερουσαλήμ ἄρμονον, ὁ ἱερός καὶ
 θεοτύπως νόμος τὸν ἄνδρα δίδυμεν, ὡς οὗτος ἀπεπέμπετο ῥαδίως
 τὰς σφαιραστικὰς καὶ τοῖς ἰσοπέδου τοῖς παθῶν κυμαινόμενας θα-
 λάσσης, καὶ τῆ τῶν ἑλυσθῶν τῆς ἠδυπαθείας γνώφει ἀπληστία
 ἐπέτόλμει, καὶ πρὸς τὰς ἀντιπνεούσας καὶ ἐπανισταμένας τοῦ ἀθε-
 μίτου πνεύματος ἀντεμβολὰς στερρῶς διεναρμάχει, πανταχόθεν ἐκ-
 ρίπτει τὸν κίνδυνον καὶ τροπαιοῦχος ἐπιφαινόμενος· ὥστε οἶόν τι τῶν
 ἀβραγαῶν καὶ ἀπρησαλεύτων ὁρέων τῆς πίστεως, πανταχόσε τῶν
 ἀπαιτούντων πραγμάτων, ὑπὸ πάντων τῶν ὀρθοδόξων διαφηρῆζε-
 σθαι. Οὗτος τοίνυν ὁ ὑψηλόνους καὶ εὐκλεῆς τοῦ Κυρίου μάρτυς,
 καὶ εἰς Χρῖστον τὴν ἡμετέραν πατρίδα, μετὰ πολλὰς ἑτέρας, ἀφί-
 κητος ἐν ἧ, ἐπὶ τὸ δέκατον καὶ ὄγδοον ἔτος τῆς, ἐκείνου σχεδὸν
 προιούσης ἡλικίας, εὐτόμως τεσσαίμα, καὶ ἐπισκόπως καὶ τῶν μαρτυ-
 ρικῶν στεφάνων ἡξιώται. Οὐ μακροῦ γὰρ μετὰ τὴν ἐπιδημίαν τοῦ
 χρόνου παραρρύνετος, ἕβρεως καὶ καταφρονήσεως τῆς τῶν Ἀγαρηνῶν
 θρησκείας καὶ τάξεως καὶ τῶν ὅσα ὁ ἐκείνων ἄθεσμος διαγορεύει
 νόμος, ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος Ἰσμαηλίτου, ἀπνηοῦς δράκοντος, τότε
 τὴν χώραν διοικούντος, ὁ μάρτυς γράφεται· ὅθεν οὖν κληθεὶς ὁ
 ἄνθρωπος τῆς ὁσίας μνήμης διὰ τοῦ βασιλέως ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου δικα-
 στοῦ, μηδὲν περὶ τοῦ ἀληθοῦς ἐξετάσαντος, κατὰ τοὺς τῆς
 ἀνομίας τῶν Ἀγαρηνῶν νόμους, τῆ ἀσεβεί τῶν Ἀγαρηνῶν βδελυρία
 καὶ κακοδοξία συντάττεσθαι, σὴν εὐσέβειαν παρωθούμενος· πρὸς τοῦ
 τοιοῦτου καὶ πάνυ βιάζεται, ἀλλ' ὡς τῆς ὑστάτης καὶ ἀνυπερβλήτου
 τῶν Ἀγαρηνῶν δυσσεβείας, βία τὴν τοῦ ἁγίου ψυχῆς αυτοκράτορος καὶ
 ἀβίαστον ὁρμὴν πρὸς τὴν οἰκείων ἑλλόντων ἀσέβειαν· πῶς γὰρ καλὸν,
 προσονομασθεῖν τὸ βίαιον, εἴγε καθ' αὐτὸ καλὸν, θίκοι καὶ οὐ βία
 προσπύσσεται ὁ προσειόμενος; Ἡ γὰρ δίδυμος οὐκ ἂν καλὸν ἀποκληθεῖν,
 δι' οὐπερ ὁ ἐκείνω χροσάμενος εὐφημίας, οὐκ αἴρεται, ἐπειτογεῖως
 καὶ ἡ τοῦ ὀνόματος προσσηγορία συμμάρτυρεῖ, τῆ βία ὅπως ἡ ἀρετὴ
 ἀντιπρατάττεται. Ἀλλ' ἔντω, αἱ τυραννικαὶ ἀρχαί, τὰ μέσα καὶ τὰ

τέλη τυραννικά δῆθεν ἀποκρίσκουσι· πονηρῶν γὰρ σπερμάτων, πονηρὰ τὰ γεώργια. Ὁ ἐμψυχώτατος μέντοι γε τοῦ Κυρίου ζηλωτῆς οὐ σκοπῶν τῶν κινδύνων τὸ πρόσκαιρον, ἀλλὰ τῶν ἐπάθλων τὸ αἰώνιον, τὰς τοῦ δράκοντος ἀκρατεῖς ἀπειλὰς, μεστὰς ὠρότητας καὶ ἀπανθρωπίας οὐσας περὶ οὐδενὸς τίθεται· ἀλλὰ φησὶ μὴ δεῖν ὄλωσιν τὴν μὲν εἰς Χριστὸν ἄμωμον καὶ ἀληθῆ πίστιν ἀπαναίνεσθαι, τὴν δὲ τῶν Ἀγαρηνῶν αὐχμῶσαν καὶ ψευδεπίπλαστον κακοθηρησκείαν ὑποδέχεσθαι ἄσπερον εἶναι προσθεῖς καὶ ἀνάρμοστον. Τινῶν μὲν περιβλέπτων καὶ τιμῶν τῷ βίῳ χάριν τοὺς ἀνθρώπους τὸν θάνατον τῆς ζωῆς προεξετάζειν, οἷον ὑπὲρ ἑαυτῶν δηλαδὴ, ἢ συγγενῶν ἢ πατριδῶς ἢ ἀρχηγῶν ἢ ἐταίρων ἢ καθηγῆτων ἢ καὶ ἄλλαν παρορακλητῶν μυχρομένους, διὰ τῷ πάθει ἐνεργέστερον γίνεσθαι τὸν ἔρωτα, δι' αὐτῶν δ' ἀπανταχόσε τῆς οἰκουμένης ἀγαθὴν καὶ ἀνεξάλειπτον τῷ πατρὶ χρόνῳ τὴν μνήμην συμπαραπέμπειν· ταύτη γὰρ τὸ παθεῖν ἡ φήμη ἐμμισθοῦ τοῖς τοιοῦτοις ἀπέδειξεν, ὑπὲρ δὲ τοῦ Δημιουργοῦ ἔρμωστοῦ καὶ παρακτικῆς τοῦ ἕμπαυτος, καὶ κατὰ τὴν πάγκαλον καὶ εὐρυθμον ἀρμονίαν· ἐκεῖνο ξυνδέσαντός τε καὶ διακοσμήσαντος, μὴ τὸν πρόσγειον διὰ μαρτυρίου βίον κατατίθεσθαι καὶ θέατρον γίνεσθαι τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, κατὰ τὴν τοῦ Ἀποστόλου φωνήν, καὶ τὸν μὲν ἀναμάρτητον Σωτῆρα Χριστὸν, οὐ οὐχ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι, ὑπὲρ τῶν αἰχμηλώτων ὡς ἀμαρτωλῶν μυρία τῶν ἀνιερῶν ὑποστῆναι τοὺς δ' αἰχμηλώτους ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ τῆς οικειᾶς ἀπολυτρώσεως μηδενὸς τῶν παθῶν ἀνέχεσθαι, ἀλλὰ τοῦ μὲν φωτὸς τῆς ἀληθινῆς πίστεως στέρεσθαι, τοῦ δὲ σκότους τῶν ἐναγῶν καὶ ματαίων τῆς τῶν Ἀγαρηνῶν ἀπιστίας ἀθυριῶν ἐπέχεσθαι. Ἡ γὰρ τῶν Ἀγαρηνῶν ἀτερπῆς ἀπιστία, ἐξ ὧν ἐν τῷ μυθογράφῳ Κορβάν ἐγνωμεν, παντοδαπῶν μύθων βρύει καὶ κωμωδιῶν καὶ σατυρικῶν λόγων, οἰκνῆς οὐ μόνον τῆς θεοπνεύστου διδασκαλίας ἀλλὰ καὶ πάσης ἀνθρωπείας δεΐξεως ὄλωσιν ἐκπίπτουσι. Πολλὰ μὲν οὖν εὐθαρσῶς θεολογῆτας ὁ τὴν ὀρθοδόξιαν κράτιστος καὶ ἀτρεπτος ἄνθρωπος, εἰρηκταῖς εὐθὺς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς τοῦ λυσσώδους τυράννου τριημέροις ἐγγλίσεται· εἶτα δὲ καὶ δεύτερον προσάγεται τῷ δικαστηρίῳ, περὶ τῶν αὐτῶν λήρων καὶ φληνάφων ὑπὸ τοῦ ἀδυναστοῦ διανοχλούμενος. Ἀλλ' αὐτὸς πάλιν τὸ στερρόν τῆς πίστεως ὄρος ἐν μέσῳ τῆς θαλάττης, ὡς ἀφρῶν τῶν παλαμναίων ἐπηρεϊῶν περιγιγνόμενον, ὡς τῆς εἰς Χριστὸν εὐβλαβείας, καὶ θερμότητος, καὶ πάντα ἰσχύον ἐν τῷ ἰσχυροτάτῳ αὐτῷ Χριστῷ, μηδὲν φησὶ, δεδιδῆναι τοὺς

τὸ μὲν σῶμα κτείνοντας, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένους ἀπολέσαι, κατὰ τὸν εἰπόντα διήλθμεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν· τὸ γὰρ ἐνταῦθα θνήσκειν ὑπὲρ Χριστοῦ, μὴ θνήσκειν εἶναι, ἀλλὰ εἶναι προσέθετο. Ἡ γὰρ μέλλειν τὸν φλόχριστον, ἐκ μὲν τοῦ δοκοῦντος βίου, θανάτου δ' ὄντος, πρὸς τὴν εἰλικρινῆ ζῶν ζέσει ζωῆς τῆς ἀληθινῆς μετακείσθαι· ὁ πιστεύων γὰρ εἰς ἐμὲ, φησί, καὶ ἀποθάνῃ ζήσεται· ἐπειδὴ δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, κρινούσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, μάλιστα δ' ὅς βούλεται σῶσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀληθῆ σωτηρίαν, τὴν μὴ ὑπακειμένην μεταβολαῖς ἢ ἔνδοθεν ἢ ἔξωθεν, τὴν ὄντως ἀτίδιον καὶ αἰεὶ ἀκμάϊαν ἔχουσαν τὴν σῴστασιν, ἀπολέσει αὐτήν. Ἡ γὰρ πάσχωτος τοῦ σώματος, τρέπω τι, καὶ ἡ ψυχὴ συμπάσχει φαίνεται, διὰ τὸ χρῆσθαι ὡς ὀργάνῳ τῷ σώματι καὶ εἰδοποιεῖν αὐτὸ, καὶ ὅπως ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ ἐνεργεῖν διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἐν τῷ τρόπῳ ἔοικε καὶ ὁ τεχνίτης, κατὰ τὸν λόγον τῆς τέχνης, συμπάσχει τῷ ἄτονούντῳ ὀργάνῳ, εἰ καὶ κατὰ τὴν οἰκείαν οὐσίαν, καὶ μὴ τὴν σωματικὴν ζυβίμειν, ὅσον δ' ἔξωθεν ἄνθρωπος φθείρεται, τοσοῦτον ὁ ἔνδον ἀγκυνοῦται· ἐναντίων γὰρ οὐσῶν τῶν φύσεων, ἐναντίοις δῆπου καὶ τελειοῦσθαι αὐτὰς ζυβίβαινε· ὅθεν καὶ ὁ ἱερεὺς Παῦλος ἐπιθυμῶ, φησὶν, ἀναλῦσαι καὶ σὺν χριστῷ εἶναι· οὐ γὰρ ζῶω ἀλλ' ἀνθρώπου θεοῦ ζήσας ζῶν διὰ τὴν ἐνδομυχοῦσαν ἐκείνῳ φλόγα πρὸς τὴν μακαρίαν ἀπόλαυσιν, τὴν φυσικὴν φθορῶν πρὸς τὰ χθόνια οὐκ ἀπεσεῖστο, μᾶλλον δὲ τῆς πρὸς τὴν οὐρανίαν ζῶν ἐκδημίας ὠρέγετο· ἐφείλκετο γὰρ τῷ ὁμοίον πρὸς τὸ ὅμοιον. Ἄλλ' ἐπιστρεπτέον τὸν λόγον, ὃ προάγοντες αὐτὸν ἀπεπλανήθημεν· πολλὰ τοίνυν ὁ ἱερεὺς μάρτυς, οὐ μόνον τῷ πυράνω, ἀλλὰ καὶ ἄλλοις ἐκείνῳ συνθακοῦσιν Ἀγαρηνοῖς ἀντιφθεγξάμενος πολὺν ἐκχέασι κατὰ τῆς ἀληθείας λῆροσ, ὧν ἅπαντα φαρέρτρα κενὴ ἀπολέλειπται, καὶ ἐλευθέριον ῥήζας φωνήν, ἐλεγκτικὴν τῆς τῶν Ἀγαρηνῶν ἀπογίας, καὶ ἐπὶ πετρῶν σπειράς τὸ παράπαν τὸ ἱερὸν σπέρμα μὴ προσηκαμένων, ὅς μόνον σφοδρόταταις αἰκίαις μαστιγοῦνται, ἀλλὰ καὶ δεύτερον φυλακαῖς ἐνεργεταί. Ἄλλ' ἡ μὲν τοῦ δικαίου μακαρία ψυχὴ, ἐδραία καὶ ἐρρωμένη τῇ πίστει ἀπισχυρίζετο πᾶν, πρὸς τὰς βασάνους ἐνδιδόθαι ἀπέχουσα, ἡ δὲ τῶν ἀντιβαίνοντων ἐναγῆς καρδίαι μᾶλλον τῆς τοῦ Φαραῶ κατεσκληρύνετο καὶ τὴν πτώδιν ἐκείνου περιφανέστερα ἐγγίνετο· οἱ γὰρ καταρράχται τῆς θείας εὐσπλαγγχίας ἀκαρπια ὄντα ζῦλα τοὺς ἀσθεεῖς μᾶλλον ἔσηπον ἤπερ· ἐδρόσιον βλάπτειν γὰρ εἰσὶ πῶς

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ Ν. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ

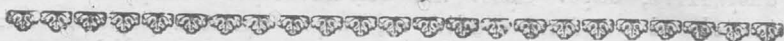
τὰ δυσκρασία κακιζόμενα ἢ ἀγαθὴ ἐνέργεια. Ἐπεὶ καὶ ἡ δρόσος τὰ ἄγονα δένδρα καὶ πρὸς ἐπικαρτίαν δύσκρατα μᾶλλον διαλύειν ἢ περ συντηρεῖν φαίνεται· ταύτη γὰρ ἐσκήλησε καὶ ὁ Θεὸς τὴν καρδίαν Φαυά, καὶ οὐς μὲν θέλει ἔλεει, οὐς δὲ θέλει σκληρύνει· εἰ γὰρ καὶ ἔλεει τοὺς ἀξίους ἐλέους ὁ Θεὸς καὶ σκληρύνει ἐκείνους οἱ ξυνεπάγη σκληρίας τὸ ἐκμαγεῖον ὑπόπλεων, καὶ ὅλως ὡς ὕστραχόν τῶν μαλακῶν τύπων ὄντας ἀνεπιδέκτους· ὁμοίως ἐπειδὴ οὐ βία οὐδ' ἀνάγκη, ἀλλὰ κατὰ θεϊὰν ἀγαθότητα ἢ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ γίνεταί, πῆ μὲν ὄρωντος, πῆ δὲ παραγώρουτος, εἰκότως λέγεται ὁ φύσει ἀγαθὸς τοὺς κακοὺς σκληρύνειν, οὐς καὶ, ὡς κεραμεὺς τὰ σκεύη πλάττειν, ποιεῖν λέγεται, κατὰ τὴν δι' οὐρανίων αὐτῶν δυσκρασίαν, εἰ καὶ ὑφ' ἐρωτῶν ἔτι πλάττεται ἐκκάθαιροντα ἑαυτὰ ἀπὸ παντὸς μολισμοῦ, τῆς προαιρέσεως αὐτῆς προιγινομένης. «Θέλει γὰρ ὁ Θεὸς πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν.» Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν· πάλιν δὲ τῆς εἰρκτῆς ἐκβληθεὶς ὁ ἱερός Θεοφίλος, περὶ τῶν αὐτῶν φλογῶν τε καὶ ληρημάτων ὑπὸ τοῦ ἐγγαστριμύθου καὶ θεομάχου τυράννου δοκιμάζεται· ἀλλ' ὁ μακάριος οὗτος τὴν ἐναρμόνιον σώζων (ὡς καὶ πρόδερν) διδασκαλίαν τοῦ πνεύματος, παραπλησίως τοῖς ἄλλοις τῶν μαρτύρων πυρὶ καιομένοις, τὸν διὰ πυρὸς καταψηφίζεται θάνατον· τότε δὴ ὁ γενναῖος καὶ ἀκατάπληκτος τοῦ κυρίου μάρτυς καὶ διαιτυμῶν τῶν θεϊῶν ἐστιάσεων, ὡς περ ἂν εἰ βασιλικῆς ἀπολαύει τραπέζης, τῶν μαρτυρικῶν ἐπάθλων τοῦ πόθου κατείχετο, ἐν ὀλίγῳ ὅλως τὴν στοιχειώδη φλόγα τιθέμενος· ἐν ἑαυτῷ γὰρ τὴν διάπυρον φλόγα τοῦ πρὸς Χριστὸν ἔρωτος περιέφερε, δι' ἣν τὸ παράπαν οὐκ ἠλλοίωσε τὴν διάθεσιν, πρὸς τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης ἀσκαρδαμύττων τοῖς τοῦ καθαροῦ νοῦ ὄμμασι τῶν αἰωνίων τὸ μέτρον, οἷα μὲν πόλος ἐπεὶ ἐκείνου ἐλισσόμενος· οἷα δὲ σελήνη ὑπ' ἐκείνου φωτιζόμενος· τοιαύτην δ' ἦν τὴν τῆς ὀρθῆς γνώμης ὑποδεικνύου· στερότητα, ὥστε καὶ ὠμαδὸν σχίζας ἄγειν ἐπιναττόμενον ὑπὲρ Χριστοῦ μὴ ἀπειθήσει. Διπαροῦς δὲ καὶ ἀθρόου τοῦ τῶν ἀθλίων Ἀγαρηνῶν ὄχλου ἐν τῷ ὄρισμένῳ τόπῳ ἀφικνομένου μετὰ πλείστης ὀσης κατὰ βοήσεως, πυρκαϊὰ ἐμπυρίζεται παμμεγέθης ἐν ἧ δέσμιος ὁ καλλίνικος τοῦ Σωτῆρος μάρτυς ἐμβάλλεται καιομένου δὲ τοῦ σώματος, ἢ ἀφῆρατος ἐκείνου καὶ ἄτρωτος μακκάρη ψυχὴ ὡδαῖς καὶ ὕμνοις δι' εὐφρομίας ἤγειρεν κτίσαντα αὐτὴν αὐτῷ συνιστάσα, καὶ οἷα πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, ἣς γενναϊότητος ἕνεκα τοῦ μαρτυρίου, τὰ χαριστήρια ἀποτινύουσα· ἔθεν μετάρσιος πρὸς οὐρανὸν ἀνεφοίτησε

τῶν καλλίστων ἀρετῶν χάριν, ἃς ὁ ἐν ταῖς μνήμασι μακάριος θανάτῳ ἐπετραγιάσατε· αὐταὶ γὰρ οἶα ῥόδ' ἄττα καλὰ καὶ εὖσμα, οἷόν τινα δλόκληρον καὶ χαριέστατον κῆπον τὴν μακαρίαν ἐκείνου ψυχὴν καταλάμπνεα, καὶ ὡς πτερὰ εὐθαλῆ αὐτὴν πρὸς οὐρανὸν αἰωρήσαντα, δῶρον τίμιον καὶ Θεῷ καταθύμιον ἀπειργάσαντο. Ὁθεν οὖν οὐ μικρὰ τις εὐωδία τῆς πυρᾶς προΐουσα μεγίστην τὰς παρισῦσι τῶν εὐσεβῶν τὴν παραμυθίαν ἐμνηστεύετο, οἱ δ' Ἀγαρηνοὶ τοῦ ταύτην ἔνεκ' ἀποσοβῆσαι ἢν τῇ φλογὶ ἐναπέριψαν, ἃς δὴ καὶ ἐξήει τῆς φλογός, ἡ δ' εὐωδία μᾶλλον ἐπέδιδου, τὴν κατὰ τοῦ ὕψους λαλοῦντας τοῦ Θεοῦ ἐνεργῶς ἐπιστομιζουσα· ἐκείνου τοίνυν τοῦ μάρτυρος ἡ δεξιὰ ἐν τῇδε τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωγίου Μονῆ εὐωδιάζουσα διασώζεται. Ἄγε δὴ τοίνυν, ὦ ἐπιλήθεον σύστημα, μιμηταὶ καὶ ἡμεῖς κατασταθῶμεν τοῦ μάρτυρος, μὴ ὡς τὴν ὕψει φιλόζωοι καὶ τὰς ὕλικὰς ἐρέξεις λιχνότεροι, καὶ ταῖς τῶν αἰσθήσεων ἐπιπρατείαις θηλυνόμενοι, ἀλλ' ἐντὸς τῶν μεγάλων καὶ καλλιῶν θιγγόμενοι καὶ τοῖς ὑπὲρ ἀρετῆς πόνοις ἐναμιλιώμενοι, καὶ, ἀπλῶς φᾶναι, οἶα ναῦται τῶν δυσπειθῶν καὶ ἀπλήστων παθημάτων κατακρατοῦντες κίεῖνα εὐήκηρα παρασκευάζοντες, καὶ αὐτῶν πάντας τρόπους τὴν αὐθάδειαν περιστέλλοντες. Τοῦτ' ἔστι τὸ, διὰ προαιρέσεως, τῷ μάρτυρι συνατακαίεσθαι καὶ πρὸς οὐρανὸν συνανιέναι καὶ εἰς τὴν ἀγγελικὴν χορείαν τε καὶ διακόσμητιν μεταρμόζεσθαι καὶ ὅλως τῆς ὕλικῆς προσπαθείας καὶ παντοίας ἐγκοσμίου ἰλῶς ἐξαναδύναϊ. Οὐκοῦν δικαίου ἂν εἴη ἡ τοιαύτη πανήγυρις, λιμὴν λυσιμέριμος καὶ ἀγκυρα ἀσφαλῆς, μετὰ τὴν ἀπημαυρωμένην τοῦ δεινοῦ κλύδωνος ἐμίχλην, εὐδίων καὶ λυσιπέμονα ἡμῖν βίον ἀνακαινίζουσα· οὐχ ἦπτον δὲ προσπνῆς καὶ σωτήριον ἔκρ' μαρτυρικῶς τῶν μαρτυρικῶν ἀρετῶν ῥόδοις ἀγλαῶς περικαλλυνόμενον, καὶ τῶν μὲν χθονίων ἢ ἀσταθμόνων καὶ ῥεόντων περιφρόνησις, τῶν δ' οὐρανίων καθὼς πιστοτέρων καὶ ἐδραιοτέρων κατανόησις. Αὐτῆς τοίνυν ἀξιοθῶμεν διὰ τῆς διττῆς τοῦ νῦν πρὸς τὰ κρείττω ἐπιβάσεως· οἶα μὲν ὕφεις, ἐν τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις, τῆς κεφαλῆς, ἦγουν τῆς πίστεως, ὕψι δύναιμις, ὑπερμαχοῦντες, οἶα δὲ περιστερὰ τῇ τῶν καλλίστων ἀρετῶν καθαρότητι γενναίως ἐγκαρτεροῦντες, ξένοι μετὰ τοῦ μάρτυρος ἐν τῷ ξένῳ κόσμῳ φανῶμεν, ὅπως πολιταὶ τῆς ἀϊδίου καὶ ὄντος πολιτείας ἡμετέρας· γενώμεθα τὸ γὰρ τὸ παράπαν τῶν προσύλων καὶ ἐφήμερων ἡμῶν ἀπαλλοττεσθαι αἴτιον γίνεσθαι τοῦ σὴντάττεσθαι καὶ ἐγκκατάλέγεσθαι ἡμᾶς τῇ τῶν ἀθλοφόρων μαρτύρων χορείᾳ καὶ τοῦ ἀπολαύειν τῆς ἐπουρανίου βε-

ειλείας, ἧς γένοιτο ἡμῖν ἐπιτυχεῖν, χάριτι τοῦ ἀθλοθέτου Χριστοῦ καὶ μεσιτείας τοῦ ἀθλητῆρος Φιλοθέου. Γένοιτο Χριστέ βασιλεῦ! Γένοιτο!

Ὡδή δ'. Εἰσακήχθα Κύριε.

Ἡ πατέρων ὁμήγυρις, ὡς σωτηριῶδες πάν-
τως τὸ βάπτισμα, θειωδῶς πάντα ἐδίδαξε, τὸ
δὲ περιτέμνειν διεκώλυσε.

Ἐγὰ ὄντως ἀνόμημα ἢ πολυγαμία, διημι-
ουργήσαντος τοῦ Θεοῦ ἓνα πρῶτόπλαστον, μίαν
καὶ τὴν Εὐάν γονιμότητος.

Ἀμφοτέροις διαδίδωσι, κατ' οἰκονομίαν ἴσην τε
βούλησιν ὁ κριτής, ἴσον διάδημα, οἷα τοῦ δι-
κείου προϊστάμενος.

Θεοτοκίον.

Ἡ Θεὸν παντοκράτορα μόνη δεξαμένη, Θεο-
μακάριστε, ἀπὸ πάσης περιστάσεως καὶ κινδύ-
νων σῶζε τὰς ὑμνοῦντάς σε.

Ἦδὴ ἐ. ὁ εἰρμός. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Συνῶν ταῖς οὐρανίαις δυνάμεσιν, ἀλλοφῶρε, σωθῆνε ἰκέτευε τοὺς εὐσεβῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Τοῦ Ἁγίου.

Ενέθηκε σώσους ἀνθρώπῳ κτίστης ἕως τοὺς ὄρας, τὴν βίαν καὶ πρόσταγμα χρόνῳ ποτὲ παραλλάττοντας.

Θεὸς συνετρίμμενην τοῖς δάκρυσιν ἔντως λούει ψυχὴν οὐ πάντως δι' ὕδατος· οὐ γὰρ ψυχὴν ὕδωρ νίψειν εἰμὲ τό τοῦ βαπτίσματος.

Ενυλατῶν σωμάτων ἀρμόζεσθαι τοῖς ἀγγέλοις οὐδέποτε φήσομεν, ὥς οἱ ἐξ Ἁγῶν φρονάττονται.

Θεοτόκιον.

Απατρέουσι τῷ στόκῳ σου, ἄχραντε Θεοτόχε, ἀγγέλων τὰ τάγματα καὶ τῶν βροσῶν τὰ συστήματα.

Ἦδὴ ε'. ὁ εἰρμός. Ἰκάσθητί μου Σωτήρ.

Ιλῶς ἐξαισδύς Θεόριλος ὁ τρισύβιος καὶ

ὁμαρτήσας Θεῷ καὶ μείνας στειρότατος, μέχρι τέλους πάντοτε, τῇ ἀκολουθίᾳ, τοῖς ἀύλοις συνήριθμηταί.

Οὐ ζῶφος τῶν τῆς σαρκὸς, οὐ κόσμου ψυχῶς διέτεμε τὸν ἔμπλεων τῆς φλογὸς καὶ αἴγλης τοῦ πνεύματος, τὸν σεπτὸν Θεόφιλον, τῆς τριακωπεστάτου ἐνιαΐας τε θεότητος.

Φιλόθεος ἀληθῶς ὁ μέγας ὄφθη Θεόφιλος, οὐ κτῆμα, οὐδὲ χρυσόν, οὐδ' ἄλλο κειμήλιον, βροτοῖς καταθύμια, ἐπόθησεν ὅπως εἰμὴ μόνον Θεὸν ὑψίστον.

Θεοδοκίον.

Ρυσθείημεν τῶν θειῶν πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, θεογεννήτωρ ἀγνή, καὶ τυχοίμεν, πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως σαρκωθέντος υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κοντάκιον ἤχος γ'.

Ἡ Παρθένης σήμερον.

Χριστοῦ δῆμος σήμερον ἀνευφημεῖ ἐπαξίως, ἱματίαις πρέπουσα βασιλικαῖς τοῦ Σωτῆρος, αἰμασι χριστοπρέπει τοῦ μαρτυρίου ἄξιον τοῖς

τούτων ρείθροις βωμὸν ῥοσπίζειν, οἷς ἀκούει θεῖον
 θῦμα, τοῦ μαρτυρίου εἰκῶν ὁ θεϊότατος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἀκαμάτω ἔρωτι, τῶν θείων κάπυχον Θε-
 όφιλον μάρτυρα, καὶ τούτω τοὺς ἱερούς πόνους
 τοῦ μαρτυρίου διανύσαντα, ἕξνον ἐν ταύτῃ τῇ
 νήσῳ καὶ νεήλυθα, ὀλβιον δὲ πολίτην τῆς ἀνώ
 Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐν τῷδε μὲν τῷ χαμερπεῖ
 καὶ ἐφημέρῳ κόσμῳ μικρὸν ἐγκλείσθέντα, ἐν δὲ
 τῷ ἀνωτάτῳ καὶ αἰωνίῳ αἰεὶ ὄντα ἐλεύθερον καὶ
 τῷ μὲν κατωτέρῳ πυρὶ καταφλεχθέντα, τῷ δὲ αἰω-
 κίῳ τῆς χάριτος ὀλως λαμπρυνθέντα καὶ τρό-
 παιον κατὰ τῶν ἀντιθέων ἀράμενον, ἀξιόσωμεν
 ἐκ μέσης καρδίης, ὅπως ἡμῶν ἐμπλήση πόνου
 γνώσεως καὶ συνέσεως διηγῆσασθαι τὰ ἐκείνου
 ἄθλα καὶ βοῆσαι, τοῦ μαρτυρίου εἰκῶν ὁ θεϊό-
 τατος.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ κδ'. μνήμη τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος
Θεοφίλου τοῦ ἐν Χίῳ μαρτυρήσαντος.

Στιχ. Φιλῶν τὸν θεόν, Θεόφιλος προθύμως
πρὸς πῦρ δι' αὐτὸν κινεῖται θαρσαλέως.
Εἰκάδι πυρὶ θάνεν Θεόφιλος ἡδὲ τετάρτη.

*Μελέτη περὶ μαρτυρίου ἐν γένει καὶ Ὁρθοδόξου πίστεως
μετὰ ὑπερνήματος βιογραφικοῦ εἰς τὸν ἅγιον μάρτυρα
ΘΕΟΦΙΛΟΝ τὸν Ζακύνθιον, φιλοπονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ
Ἱεροδιδασκάλου Κ. Στρετούλη.*

Η ἔνθερμος πρὸς Θεὸν ἀγάπη, ἡ τῶν τοῦ κόσμου καὶ τῶν τοῦ αἵματος σχέσεων ὀλικὴ ἀπαλλοτριώσις, ἡ ἀκραίφνης ἀνταπάρνησις, ἡ ἀντὶ τῶν προσκαίρων καὶ ἐφημέρων προτίμησις τῶν αἰωνίων, ἡ περιφρόνησις αὐτῆς τῆς ζωῆς, ὅταν ἀνωτέρας σφαιρας καθήκον προσβάλληται, τὸ καθαρῶτατον αἶσθημα τῆς τοῦ Θεοῦ λατρείας, ταῦτα πάντα παρατηροῦνται ἰδιάζοντα εἰς τοὺς ἁγίους μάρτυρας. Οὕτῃ εἶναι τῷ ὄντι οἱ ἥρωες τῆς πίστεως, οἵτινες ὑπὲρ αὐτῆς, τῆς πατροπαράδοτου καὶ ἱεράς περικαταθήκης ὄντως, τοῦ κειμηλίου τούτου τῶν ἀνεκτιμήτων θησαυρῶν καὶ ἐθνικῶν χαρακτήρων, προσέφερον ἑαυτοὺς μετὰ χαρᾶς καὶ προθυμίας ἱερά σφάγια εἰς τὸν βωμὸν τῆς ὀρθοδοξίας ὅθεν ἄσμενοι καὶ γενναῖοι ἀπεδύοντο εἰς τοῦ μαρτυρίου τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ἐθλοθεσίαν, ὡς ἀμνοὶ δὲ ἀμωμοὶ, ἐναντίον τῶν κειμένων αὐτοὺς ἄσσωγοι, κατὰ μίμησιν τοῦ ἀμνοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ αἴρσαντος τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐπορεύοντο συρόμενοι εἰς τὰ μακελεῖα καὶ τὰ παντοῖα βασανιστήρια. Οἱ Θεόστεπτοι λοιπὸν μάρτυρες, κάτοπτρον ἔχοντες καὶ ὑπόδειγμα τὸν Σωτῆρα αὐτῶν καὶ ἡμῶν τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ἐλευθερώσαντα τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκ τῶν ἐπιβλασίων τοῦ Διαβόλου καὶ τῆς ἁμαρτίας, τὸν ἐξαγόρασαντα τοῦτο διὰ τοῦ τιμίου αἵματος αὐτοῦ, τὸν υἱοθετήσαντα καὶ συνδιαλλάξαντα τοὺς πάντας τῷ Θεῷ

καὶ πατρὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀξιομισθία, ἠγωνίσθησαν τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν καὶ τὸν ἐνδοξόν, ὑποστάντες δὲ πολυειδεῖς καὶ πολυτρόπους βασάνους ἐγένοντο θύματα καὶ ὀλοκαυτώματα ὑπὲρ τῆς θείας ἡμῶν θρησκείας. Ἄς ἴδωμεν τοὺς καρποὺς τοῦ μαρτυρίου. Ἄπειροι εἶναι οἱ καρποὶ τοῦ Μαρτυρίου. Ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ ἀγιασμός καὶ ἡ ἀνεκλάλητος αὐτῶν δόξα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ψυχικὴ ὑφέλεια καὶ οἱ οἰκοδομῆ τοῦ πλησίον. Καὶ τί δὲν κατάρθρωσαν οἱ θεόστυχοι μάρτυρες ὑπὲρ τῆς πίστεως; Ὁ χριστιανισμὸς τῶντι, πᾶρά τὴν θεϊότητα τῶν οὐρανίων αὐτοῦ δογμάτων καὶ τὴν ἀγιότητα τῶν ἐνταλμάτων τοῦ ἠθικῆς τοῦ Εὐαγγελίου, παρέχει ἀπόδειξιν τῆς ἐναργείας καὶ ἀληθείας αὐτοῦ τὴν ἀκλόνητον τῶν μαρτύρων πεποιθήσιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καθὼ θεὸν ἀληθινὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ πίστις τῶν γενναίων τούτων ἀθλητῶν, ὡς πέτρα στερεὰ καὶ ἀρραγὲς ὄρος, ἀσάλευτος ἔμενε πάντοτε. Τὰ δὲ μαρτυρικὰ αἵματα αὐτῶν, εἰς τὰ ὅποια, ὡς εἰς θάλασσαν, ἐπέπλεεν ἡ μυστικὴ κιβωτὸς τῆς Ὀρθοδοξίας ἀβλαβῆς καὶ ἀδιάφθορος, ἀνέβαινον ζωηρὰ, θερμὰ καὶ εὐώδη εἰς οὐρανούς καὶ κατέβαινον ἡγιασμένα καὶ εὐλογημένα ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοῦ, ὅπως ποτίσωσι τὸ ἀμφιλαφὲς καὶ ἀειθαλὲς δένδρον τῆς πίστεως τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Διὰ τοῦ κηρύγματος τῶν πανευφήμων Ἀπεστόλων ἐξαπλωθεὶς θαυμασίως ὁ χριστιανισμὸς ἐμόρφωσε λαὸν περιούσιον, ἔθνος ἅγιον, βασιλείον ἱεράτευμα, καὶ ἡ ἀγία Σιών, ἡ μήτηρ τῶν ἐκκλησιῶν, τοῦ Θεοῦ τὸ κατοικητήριον, περικοσμηθεῖσα μὲ τὰ πορφυρὰ αἵματα τῶν ἐν ὄλω τῷ κόσμῳ μαρτύρων, ἐγέννησε στίφη των ἀλλων ὡς πατρῶν αὐτῶν, ὁμολογητὰς, ὁσίους, ἐγκρατεῦτὰς, ἀσκήτὰς, ἐρημίτας, διδασκάλους καὶ θείους πατέρας. Ἰδοὺ καὶ ἡ ὑπερφυσικὴ δύναμις τῆς πίστεως! Οὔτε τὰ μεταλλεῖα ἔνθα ἐσχαπτον ἀναγκαστικῶς οἱ χριστιανοί, οὔτε ἡ ἀσπίδωσις καὶ στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιοματιῶν, ἅτινα ἦσαν καὶ τὰ ἐλάχιστα, οὔτε αἱ μαστιγώσεις καὶ οἱ αἰκισμοί, οὔδὲ αἱ ἐξορύξεις τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ ἐκκοπή τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, οὔδὲ ἡ σπυτρίφις πάντων τῶν τοῦ σώματος μελῶν, οὔδὲ ἡ ἀγχλόνη, ὁ σταυρὸς ὁ βραστὸς, μόλυβδος, οἱ πεφυρακτωμένοι

χάλκινοι βόες καὶ οἱ λέβητες, οὐδὲ αἱ πυρκαϊαί, αἱ κάμινος, αἱ μάχαιραι, καὶ οἱ ὑπὸ τῶν λεόντων, τίγρεων καὶ παρδάλεων κατακερματισμοί, σκληρὰ καὶ σπαραξικάρδια μαρτύρια, ἐπινοηθέντα ὑπὸ τῶν ἀσεβεστάτων καὶ τρομερωτάτων διωκτῶν, λέγω, τοῦ Νέρωνος, τοῦ Δομετιανοῦ, τοῦ Τραϊανοῦ, τοῦ Ἀδριανοῦ, τῶν Ἀντωνίνων, τοῦ Σευήρου, τοῦ Μαξιμίνου, τοῦ Δεκίου, τοῦ Οὐαλεριανοῦ καὶ τοῦ Διοκκλητινοῦ, πάντα ταῦτα οὐδόλως ὑπῆρξαν ἱκανὰ νὰ ἐκφοβήσωσι τοὺς μεγαλοφύχους καὶ ἀτρομήτους θεῖους μάρτυρας καὶ νὰ κάμωσιν αὐτοὺς ἀρνητὰς τῆς ἱεῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Εἰς τῶν αὐτῶν ἐν τῷ βαπτίσματι τοῦ μαρτυρίου διὰ τῆς θυσίας τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς, οἱ ἅγιοι μάρτυρες, καθὰ καὶ οἱ λοιποὶ τῆς πίστεως πρόμαχοι κατὰ τὸ ἐπ' αὐτοῖς, διεξεδίκησαν καὶ ὑπερήσπισαν τὴν καταδιωκομένην λατρείαν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τὴν μόνην λογικὴν καὶ ἐν πνεύματι, ἐξασφαλίσαντες τὰ τιμαλφέστατα συμφέροντα τῶν αὐτῶν ὁμοδόξων καὶ ὁμοθησκῶν, τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, ὅτινες ἡγιασθήσαν διὰ τῆς θεογενεσίας, ἵνα μεταχειρισθῶμεν τὴν λέξιν τοῦ Ἀρεοπαγίτου Διονυσίου, καὶ ἐκαθαρίσθησαν ἐκ τοῦ προπατορικοῦ ῥύπου ἐν τῇ αὐτῇ ἀγίᾳ κολυμβήθρα τοῦ λευκοῦ τῆς παλιγγεσίας. Παρὰ τοὺς αὐτοκράτορας τῆς Ῥώμης, τῆς νέας ταύτης Ἡραβυλῶνος, ἠγέρθησαν κατὰ καιροῦς ἄλλοι ἰσχυροὶ τῆς γῆς, ἔτι δὲ καὶ οἱ αἰρετικοὶ, οἱ ἐθνικοὶ φιλόσοφοι, μάλιστα οἱ Γνωστικοί, οἱ Ἰουδαῖοι καὶ Ἀγαρηνοὶ, ἅπαντες πεπωρωμένοι τὸν νοῦν καὶ σκληροὶ τὴν καρδίαν, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσαν κατὰ τῆς ἀμάμου ἡμῶν πίστεως, τὸναντίον κατετροπώθησαν ἡττημένοι καὶ κίτησχυμμένοι. Ἐν ἐνὶ λόγῳ αἱ θύελλαι καὶ αἱ λαίλαπες τῶν τυράννων, αἱ βροχαὶ αἱ ραγδαῖαι καὶ οἱ σφοδροὶ ἀνεμοὶ τῶν αἰρετικῶν καὶ πάσης ἑτεροδιδασκαλίας, κατεξανισταμένης κατὰ τῆς υγιαινούσης διδασκαλίας, οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἔλαβον κατὰ τῆς θείας χριστιανικῆς θρησκείας, διότι «καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς». Τὸ ὑπεσχέθη ὁ ἀλάνθαστος ἀρχηγὸς καὶ θεμελιωτὴς αὐτῆς, ὁ Λυτρωτὴς ἡμῶν καὶ Θεὸς, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, ὅστις χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας κατὰ τὸν μέγαν τῶν ἰθῶν Ἀπόστολον.

Προασπισταὶ τῶν θείων δογμάτων, φύλακες τῶν ἠθικῶν ἐνταλμάτων καὶ διατηρηταὶ τῶν πατρικῶν παραδόσεων καὶ ἐθίμων, ἀνεφάνησαν οἱ γενναῖοι μάρτυρες κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν καὶ ἑκατονταετηρίδα τῆς ἐκκλησίας. Ψυχολογικῶς δὲ καὶ ἠθικῶς ἐξεταζόμενοι οἱ ἱερροὶ οὗτοι ἀβλήται εὐρίσκονται ἔχοντες μίαν μόνην ιδέαν εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν, ἣν καὶ περιέβαλλον, τὴν τῆς ἀθανασίας, ἐν μόνον αἴσθημα βασιλεῦσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, τὸ τῆς θείας ἀγάπης, ὅπερ δι' ἀτρύτων πόνων καὶ ἀγῶνων ἔτρεφον καὶ εὐξάνον. Ἦτοι ἡ ἐνόρασις τῆς Τρισυποστάτου Θεότητος καὶ ἡ μετ' αὐτῆς ἔνωσις ἦραγ τὸ περισπούδαστον εἰς αὐτοὺς μέλημα καὶ ἀντικείμενον. Μέσον δὲ καὶ ὄργανον τοῦ τελικοῦ αὐτῶν σκοποῦ, εἰς τὴν πρᾶγματὸποίησιν τοιαύτης ὑψηλῆς ιδέας καὶ τοιούτου λαμπροῦ αἰσθημάτος, ὅτε ἐκινδύνεον νὰ χάσῃ καὶ νὰ ἀρνηθῶσι τὴν θρησκείαν ἑαυτῶν, θεώρουν τὸ μαρτύριον, τὸ ὁποῖον μετὰ χαρᾶς ἐλάμβανον, ὁσάκις τοῖς ἐπαρουσιάζετο καὶ τοῖς ἐδίδοτο. Ἐντεῦθεν βλέπομεν ὅτι συνετέλουν τὰ βασανιστήρια καὶ ὁ θάνατος εἰς τὸ νὰ ἀποδείξωσιν ἐναργέστατα τὸν διάπυρον τῶν μαρτύρων ζῆλον εἰς τὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πίστιν, τὸ ἀκλόνητον τῆς ἑαυτῶν ὁμολογίας καὶ τὸ στερρὸν τῆς ἑαυτῶν ἐνδομύχου πεποιθήσεως. Ἐθυσίαζον δὲ οἱ ἅγιοι μάρτυρες τὸ ἔλαττον, τὸ σῶμα, ἵνα μὴ τοῦ κρείττονος στερηθῶσι, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς αἰωνιότητος βραβεῖον ἀσθαρτον περιέμενον αὐτοὺς ὁ ἀμαράντινος τῆς μακαριότητος στέφανος, τὸν ὀπιῶν ἐπὶ τῆς ἱεράς αὐτῶν κεφαλῆς ἐφόρει ὁ ἀθλοθέτης Χριστός, ὁ μονογενῆς υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, «ὅτι πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων καὶ πᾶσα γλῶττα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς». (Φιλιπ. Β', 11).

Ἄς ἴδωμεν ἤδη ποῦ θεμελιῶται ἡ ἁγία ἡμῶν πίστις. Ἐπιβλέποντι ἀκαταμάχητος εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, τῆς μιᾶς, τῆς ἁγίας, τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς, καθὼ ἐρειδομένης ἐπὶ ἀκράδαντων βάσεων καὶ ἰσχυρῶν ἀποδείξεων. Ἡ ἐκκλησία διεληθῆκε πάσας τὰς φάσεις τῆς ἑαυτῆς ὑπέρβειας καὶ συντηρήσεως ὑπῆνεγκε τοὺς μνημονευ-

θέντας φρικτούς διωγμούς και τὰς πολυειδεῖς ἐνέδρας καὶ μηχανορραφίας, κατὰ συγχώρησιν καὶ συγκατάβασιν βεβαίως τῆς πανσόφου τοῦ Θεοῦ προνοίας, ὅπως φανερωθῶσιν οἱ πιστοὶ καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἑαυτῆς συστάσεως μέχρι τοῦ αἰῶνος τηρεῖ τὴν ὀρθοδοξίαν ἀλώβητον καὶ ἀνεπηρέαστον. « Δεῖ γὰρ καὶ αἱρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν » (Παύλου Α΄ Κορ. ΙΑ΄, 19). Καταβαλοῦσα δὲ προῤῥίζους τὰς αἱρέσεις διὰ τῶν ἁγίων οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ διὰ τῶν σοφῶν συγγραμμάτων τῶν θείων Πατέρων καὶ ἀρρήκτων φερροῦσα τὸν χιτῶνα τῆς ἀληθείας, τὸν ὕφαντόν ἐκ τῆς ἁνω θεολογίας, ὀρθοτομεῖ τὸν λόγον τῶν Γραφῶν καὶ μία εἰς τὸ διηγετικὸν διατελεῖ οὕσα, καθότι εἰς Κύριος, μία πίστις. Εἰς τὸν χαρακτήρα τῆς ἐνότητος προστίθεται καὶ ὁ τῆς ἁγιότητος. Εἶναι ἁγία ἡ ἐκκλησία καθότι οἱ ἀληθινοὶ πιστοὶ ἠγιάσθησαν τῷ πανακηράτῳ καὶ τιμίῳ αἵματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. « Ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἠγιάσθητε, ἀλλ' ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν » (Α΄ Κοριν. 5, 11). Τρίτος χαρακτήρ εἶναι ἡ καθολικότης. Ὑπάρχει καθολικὴ ἡ ἐκκλησία· καθότι οἱ πιστοὶ παντὸς χρόνου καὶ τόπου καὶ πάσης ἐθνικότητος καὶ φυλῆς, καθόλου καὶ ἀνεξαιρέτως, ἀσπασθέντες τὴν οὐράνιον διδασκαλίαν τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἐθαγγελίου, τὴν χύνουσαν φῶς εἰς τὰ ὄμματα τοῦ νοῦς καὶ βάλεσαν τὴν παρηγορίαν εἰς τὰς θλίψεις καὶ ἀνάγκας, καὶ τὴν ἀρχαιότητα ὑπ' ὅσιν ἔχοντες, ἦτοι τὸ ἀκίβδηλον τῆς διδασκαλίας, βαδίζουσιν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ὑπὸ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀρχηγόν, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὴν μόνην κεφαλὴν τῆς ἐκκλησίας καὶ τὰ μόνον ἀρχιποιμένα καὶ τελειωτὴν τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, φρουρούμενοι ὑπὸ τὴν ἀναπεπταμένην σταυρότυπον σημαῖν τοῦ Ἀρχίου τῆς Ἀποκαλύψεως. « Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἕλληνι οὐκ ἐνὶ δούλῳ οὐδὲ ἐλεύθερῳ· οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θῆλυ πάντες γὰρ εἰς εἰσιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ » (Γαλατ. Γ΄, 28). Τέταρτος χαρακτήρ εἶναι ἡ Ἀποστολικότης. Ἐγκυαχάται δικαίως ἡ Ἀνατολικὴ ἐκκλησία ὅτι εἶναι Ἀποστολική· διότι ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ διαφλέττει τὴν ἑγγραφὸν καὶ ἄγραφον διδασκαλίαν τῶν θεοκηρῶν Ἀποστόλων καὶ ἐπομένων κα-

τέχει σώαν και τήν τῶν προφητῶν. «Ὅντες ἐπωκοδομημένοι ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων και Προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου λίθου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. Β'. 20).

Τὸ γνῶρισμα τῆς Ἀποστολικότητος παρὰ τῇ Ἀνατολικῇ ἡμῶν ἐκκλησίᾳ διαφαίνεται καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ θεῷ λατρείᾳ. Ὁ νοῦς ἀτενίζει εἰς τὴν τῶν ἁγῶν θεωρίαν, μεθ' ὑποκλίσεως και ἄκρου σεβασμοῦ τὴν Θεότητα τιμῶν και ἀγαπῶν ὡς ποιήτριαν ἑαυτοῦ και πρόξενον τῆς σωτηρίας, τὰ ὄμματα δὲ και οἱ λοιπαὶ αἰσθήσεις ἀπαιτοῦσι σημεῖα δι' ὧν ἐξωτερικεύεται τὸ ὄρησκευτικὸν αἶσθημα και ἡ ψυχὴ αἶρεται γῆθεν πρὸς οὐρανόν. Αἱ τὴν ἐξωτερικὴν λατρείαν ὑποστηρίζουσαι παραδόσεις και τὰ πατρῶα ἔθνη, ἀμφοτέρω ἀναγκαιότατα, και κατὰ τὸν μέγαν Βασιλεῖον ἐν Κανόνι ἕξ· περί πνεύματος ἁγίου ἀκριβέστατα τηρητέα, φυλάττονται παρ' ἡμῖν μετὰ πάσης τῆς ἀπλοικότητος, ἀφελείας και ἀγνότητος τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων. Ἡ ἐξωτερικὴ λοιπὸν και ἐσωτερικὴ λατρεία τοῦ Ὑψίστου, τὸ μυστηριώδες και τὸ αἰσθητὸν ἀποτελεῖσαι τῷ ὀρθοδόξῳ Ἑλλήνι ἐνᾶ και τὸν αὐτὸν κύκλον, μίαν και τὴν αὐτὴν τῆς ἐλξεως σφαῖραν, ἣ δὲ ἀόρατος τοῦ Θεοῦ χάρις και ἡ ὕλικὴ ἐνδείξις παρίστανται ὡς ἐκκλησιαστικὴ μονὰς ἢ λυδία λίθος τῆς ὀρησκείας, τῆς ὁποίας νὰ ἀντιληφθῶμεν ἀδύνατον ἀνευ πνευματισμοῦ και ἐξωτερικῆς συνάμα παραστάσεως, διὰ τὸ διπλοῦν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, συγκαμμένης ἐκ σώματος και ψυχῆς, και τὴν ρητὴν τῷ Θεανθρώπῳ διαταγῆν. Εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἁγία ὀρθόδοξος ἡμῶν ἐκκλησία, διὰ τοῦ ὀρθοῦ μυστικισμοῦ και πνευματισμοῦ, διὰ τῶν ἱερῶν ἐμβλημάτων και τῆς λογικῆς αὐτῆς συμβολικότητος, συμπαγῆς και ὁμοειδῆς τὸ ὀρησκευτικὸν αἶσθημα καθωρακίζει, διαγετεῦσθαι τοῦτο ζῶηρον και ἀσπιλον εἰς γενεὰς γενεῶν και ἄχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων.

Ἡ Θεοπνευστία τῶν Γραφῶν οὔσα βεβαιότερα και προτιμότερα και αὐτῆς τῶν αἰσθήσεων τῆς προσβολῆς παρέχει ἀξιοχρεῶν ἐγγύτησιν τῆς ἀληθείας τῆς ἡμετέρας πίστεως. «Και ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον ἢ καλῶς πιδεῖτε προσέχοντες, ὡς λυχνῶ φαίνοντι ἐν αὐγμυρῷ τέπω, εἰς οὗ ἡμέρα διανύσῃ και φωσφόρος ἀνατείλη ἐν ταῖς καρδίαις

ὕμῶν τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι πᾶσα προφητεία γραφῆς ἰδίας ἐπιλύσεως οὐ γίνεται. Οὐ γὰρ θελήματι ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτὲ προφητεία, ἀλλ' ὑπὸ Πνεύματος Ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι.» (Πέτρου Ἐπισ. Καθ. Β'. α', 10—23). Ὁ χαρακτήρ τῆς βεοπνευστίας τῶν Γραφῶν ἀπαρτίζων τὴν τῆς πίστεως θεϊότητα, ὡς καὶ ἡ ὑπερβαύμαστος τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος δύναμις, ἡ ἀποδειχθεῖσα ἀριδῆλως εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν καὶ τὴν ταχεῖαν διάδοσιν καὶ προκοπὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐχρησίμευσαν καὶ εἰς τὸν σὺν Ὀριγένη ἰσχυρὸν καὶ ἀήττητον ἐπιχειρήμα κατὰ Κέλσου, κατὰ καὶ εἰς τὸν Τερτυλλιανὸν γὰρ μαρτύρια. «Τὸ χαρακτηριστικὸν τὴν θεϊότητα ἢ περὶ μὲλλοντων ἐστὶν ἐπαγγελία, οὐ κατ' ἀνθρωπίνην φύσιν λεγομένων καὶ ταῖς ἐκβάσει κρινομένων ὅτι θεῖον πνεῦμα ἦν τὸ ταῦτα ἀπαγγέλλον.» Καὶ ἀλλαγῶν . . . «ὥστε Ἕλληνας καὶ βαρβάρους, σοφούς τε καὶ ἀνόητους προθέσθαι τῇ διὰ Ἰησοῦ Θεοσεδεῖα, μείζον ἢ κατὰ ἄνθρωπον τὸ πρᾶγμα εἶναι λέγειν οὐ διατάζομεν, μετὰ πάσης ἐξουσίας καὶ πειθοῦς περὶ τοῦ κρατυνησεσθαι τὸν λόγον τοῦ Ἰησοῦ διδάξαντος κ. λ.» (Ἰὸς Ὀριγὶ κατὰ Κέλσου καὶ Φιλοκαλίαν τοῦ αὐτοῦ). Τὸ Καπιτώλιον τῆς Ῥώμης, ὁ Ἄρειος Πάγος τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἡ, μετὰ τὰς ἀρχαιότερον γενομένας μητροπόλεις τῶν Θηδῶν καὶ τῆς Μέμφιδος, καθέδρα τῆς Αἰγύπτου, εἶδον τὸν Σταυρὸν προπύργιον ἑαυτῶν, χριστιανίσασαι ἀπὸ ἐθνικῶν καὶ εἰδωλολατρικῶν τῶν λόγῳ τοῦ πτωχοῦ καὶ ἀγραμμάτου ἀλιέως, τοῦ περιφρονομένου σκηπέποιου καὶ τοῦ διωκομένου Εὐαγγελιστοῦ. Ἡ δεξιὰ τοῦ ὑψίστου ἐποίησε ταύτην τὴν ἀλλοίωσιν. «Ὅτι πᾶν τὸ γεγενῆμένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἢ νικᾷσασθαι τὸν κόσμον, ἢ πίστις ἡμῶν.» (Α'. Ἰωάν. 1^{ος}, 4). Τοῦ θείου λόγου τῆς ἐξαισίον δύναμιν ἔδειξεν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν προφήτην Ἰεζεκιήλ, ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου τοῦ μεστοῦ ὁστέων ἀνθρωπίνων εἰσῶν «Προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὅσα ταῦτα καὶ ἔρεῖς αὐτοῖς, τὰ ὅσα τὰ ξηρά, ἀκούσατε λόγον Κυρίου» (Κεφ. 1^{ος}). Ὁ ἐκφαντορικώτατος Ἰεζεκιήλ ἐκήρυξε, καὶ ἅμα ἔπος ἡμᾶ ἔργον τὰ ἀναίσθητα καὶ ξηρὰ ὅσῃτα ἔ-

λαβον αἰσθησιν καὶ ἠγέρθησαν « Καὶ ἐπροφήτευσά, καθὼ ἐνε-
 τείλατό μοι Κύριος, καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα καὶ
 ἔζησαν καὶ ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγή πολλή
 σφόδρα ». Τοῦτο φανεροῖ· ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ψυχῆ,
 ζωὴ καὶ ἀνάστασις εἰς τοὺς ἀκρωμένους καὶ φυλάσσοντας
 αὐτόν, οἵτινες ἀξιοῦνται καὶ τοῦ μακαρισμοῦ. « Μακάριοι οἱ
 ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν » ὁ
 δὲ οὐρανοβάμων Παῦλος ἐξηγεῖ τὸ αἴτιον· διότι, λέγει, ὁ
 λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ζῶν καὶ ἐνεργῶν καὶ κόπτει ὑπὲρ
 πᾶσαν μάχαιραν δίστομον. « Ζῶν γὰρ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ
 ἐνεργῆς καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον, καὶ
 οὐκ ἐκνεύμενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος ἁγίων τε
 καὶ μυελῶν καὶ κριτικῶς ἐνθυμήσεων καὶ ἐνοιῶν καρδίας. »
 (Παῦλ. Ἐπισ. πρὸς Ἑβρ. Κεφ. Δ'. 12—13). Ὁ λόγος τοῦ
 Θεοῦ, τὸ οὐράνιον τοῦτο μάννα, τρέφει τὸν νέον Ἰσραὴλ μάλ-
 λον ἢ τὸν ἀρχαῖον ἐν ἐρήμῳ, διδάσκει τὸν θεῖον νόμον ᾧ οἱ
 εἶναι κατὰ τὸν Προφήτᾶνα καὶ λόγος τοῖς ποσὶ καὶ φῶς
 ταῖς τρίβουσιν ἡμῶν, ἢ κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον ψωμίον
 Ἀγγέλων. « Ἄρτος Ἀγγέλων ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ᾧ ψυχαὶ
 τρέφονται, Θεὸν πεινώσκει ». Ὁ λόγος οὗτος, κηρυττόμενος τα-
 κτικῶς καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπίσης, τρέ-
 φει τοὺς πιστοὺς ψυχικῶς, προάγων δὲ τὴν γνῶσιν τῶν
 δογμάτων καὶ τῶν τῆς ἠθικῆς παραγγελμάτων διασαφηνίξει
 τὰ ἄρθρα τῆς πίστεως καὶ δηλοποιεῖ τὰ ἀμαρτήματα καὶ τὰς
 ἀρετὰς ἐτι δὲ καὶ τὰ καθήκονα τοῦ χριστιανοῦ. Ὡς δὲ ἡ
 ἐλλείψις τοῦ ὑλικοῦ ἄρτου ἀποτελεῖ τὴν πείναν τοῦ σώματος,
 οὕτω καὶ ἡ στέρησις τοῦ πνευματικοῦ ἄρτου τὸν λιμὸν τῆς
 ψυχῆς, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν θάνατον ἢ τοὶ τὴν αἰώνιον
 κόλασιν. Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ μακαρίου Πέ-
 τρου ὁ ἀντίδικος διάβολος, ὡς λέων ὠρυόμενος, περιπάτει ἐν-
 τῶν τίνα καταπίει, τούτου ἕνεκα, ἵνα ποιμαίνηται καλῶς τὸ
 ποιμνίον τῶν λογικῶν προβάτων, ἀπαιτεῖται νὰ διδάσκηται
 συνεχῶς καὶ κατὰ πᾶσαν περίοδον τοῦ ἐνιαυτοῦ ὁ λόγος τοῦ
 Θεοῦ, ὁ ἀφανίζων καὶ καταργῶν τὸν διάβολον καὶ ἀπαλλάτ-
 των τὸν χριστιανὸν ἐκ τῶν ὀνύχων αὐτοῦ. Ἡ ἐκ τοῦ Θεοῦ

λόγου ὠφέλεια εἶναι μεγίστη διότι διὰ τούτου μανθάνει ὁ χριστιανὸς τὰ τε πιστευτέα καὶ τὰ πρακτέα, ἐπομένως διαφωτιζόμενος τὸν νοῦν καὶ καταπραυνόμενος τὴν καρδίαν γίνεται ἐνάρετος χριστιανὸς καὶ ἀγαθὸς πολίτης. Ἡ ἠθικὴ μόρφωσις τοῦ χριστιανοῦ κάμνει τὸν ἀληθῆ ἐξευγενισμὸν οὐχὶ δὲ ἡ τοῦ αἵματος εὐγένεια. Ἄλλοιμονόν εἰς τὴν κοινωσίαν ἔνθα δὲν κηρύττεται ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης καὶ δὲν σπείρεται ὁ σπόρος τῆς δικαιοσύνης πίστεως, τῆς δι' ἀγάπης ἐνεργουμένης. Ποσμίτες καὶ ποιμαίνοντες ὁφείλουσι νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τοῦ Θεοῦ λόγον τὴν διάδοσιν καὶ τὴν κατευδῶσιν. Οἱ θεῖοι Πατέρες, ἀκολουθοῦντες τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν, διετρέφαντο τὰ ἱερὰ δόγματα καὶ οὕτω τῆς ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίας τὸ ὕδωρ γέγονε πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἐκ τοῦ ὁποῦ ὀφθαδὴ οἱ πίνοντες πηξῶσιν ἀφικνούμενοι εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον. Καθὼς γὰρ ἡ σοφία τῶν ἀνθρώπων κατασκεύασε τὰς τέχνας, καὶ τὰς φυσικὰς, μαθηματικὰς, ἠθικὰς καὶ πολιτικὰς ἐπιστήμας, ἔχουσας ἰδιογενεῖς ἀποδείξεις καὶ ἐπιχειρήματα, οὕτω καὶ ἡ ἁγία ἡμῶν θρησκεία προσεκτίσατο τῇ τοῦ Θεοῦ ἀντιλήψει καὶ ἀρωγῇ ἰδιαζούσας ἀποδείξεις, τούτεστι τὰς τοῦ πνεύματος ἢ τῶν ἐφελκυστικῶν θαυμάτων καὶ σημείων, καὶ τὰς τῆς δυνάμεως ἢ τῆς βοηθοῦσης θείας χάριτος. «Καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως» (Α. Κορ. Β'. 4). Θεολογεῖ φιλοσοφῶν ὁ οὐρανομήστης Παῦλος. Τοῦτο δὲ ἠδὲκίτησεν ὁ θεὸς ἵνα μὴ νομισθῇ ἡ πίστις ἐφεύρημα ἀνθρωπίνης διανοίας, ἀλλὰ κολοσσαῖον ἔργον τοῦ οὐρανοῦ. Ἴνα ἡ πίστις ἡμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ» (Αὐτόθι. 5.)

Ἄς μεταβάμεν ἵνα ἴδωμεν ἐφαρμοζόμενα εἰς τὸν ἅγιον μάρτυρα Θεόφιλον τὰ περὶ μαρτυρίου ῥηθέντα. Εἰρκτὴ, δεσπὰ, βασανιστήρια, δαρμοὶ σκληροὶ καὶ μαστιγώσεις ἰπάνθρωποι, ἀπειλαὶ καὶ ὑποσχέσεις τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ τὸ τὸ πῦρ, οὐδόπως ἴσχυσαν νὰ ἀκησπάσωσι τὸν θεῖον Θεόφιλον ἐκ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως. Οποίους λαμπροὺς ἠγῶνας καὶ φωτεινὰ

τρόποια δὲν κατώρθωσεν ὁ Θεόφιλος κατὰ τῶν ἀσπόνδων καὶ θεομάχων ἐχθρῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Ὁ φαεινὸς οὗτος ἀστὴρ τοῦ νοητοῦ τῆς ἐκκλησίας στερεώματος ὁποῖαν λάμπει εἰς τοὺς χριστιανούς δὲν πῆρήστραψεν! Ὅποια κατασχύνη εἰς τοὺς μανιώδεις καὶ ἀντιχριστοὺς Ἀγαρηνοὺς! Ὅποιοι κλέος εἰς τὴν ἀμώμητον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ θρησκείαν! Ὀνόματι καὶ πράγματι φίλος Θεοῦ ἐχρημάτισεν ὄντως ὁ θεόφρων Θεόφιλος οὗτος δὲν ἐπορεύθη εἰς ἕλξ βουλήν τῶν ἀσεβῶν καὶ δὲν ἐστάθη ποτὲ ἐν ὁδῷ ἁμαρτωλῶν, παρατάγγας ἔσους ἀπέειχε τῶν τριῶν τῆς ἡδουπαθείας καὶ ἀρελγείας. Ὁ καλλίνικὸς καὶ θεοφιλὴς τοῦ Χριστοῦ μέρτυς Θεόφιλος ἔχων εἰς τὰ ἐνδύμυχα τῆς καρδίας αὐτοῦ τὸ ἔερὸν πῦρ τοῦ Θεοῦ ἔρωτος καὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἰς τὴν ὁποῖαν ἐγεννήθη, ἀνατραφεῖς ὑπὸ γονέων εὐσεβῶν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ζακύνθῳ, τῇ πατρίδι τοῦ θαυματουργοῦ ἀγίου ἡμῶν Διονυσίου καὶ προστάτου, τοῦ συμπολίτου ἑαυτοῦ εἰς δὲ τὰ οὐράνια σκηνώματα τῆς Τρισηλίου Θεότητος ὁμοσκήνου, γενναιοτάτα ἡγωνίσθη κατὰ τῆς τῶν Ἀγαρηνῶν πλάνης καὶ κατεφρόνησε τὸ πρόστάγμα αὐτῶν, ὡς ἄλλοτε οἱ ἑπτὰ Μακκαβαῖοι μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ διδασκάλου ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν θρησκείας ἀπεσκοράκισαν τὸ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου, ἀντιστάντες καὶ διὰ λόγου καὶ διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν. Ἀτρόμητος ὁ φίλος ὄντως Θεοῦ Θεόφιλος εἰς τὰς ἀκαταδαμάστους φλόγας τοῦ αἰθόμενου πυρὸς ἠσπάσθη τὸν ἐπιβλήθεντα αὐτῷ ἐνδοξόν θάνατον, δείξας ἀπερίγραπτον ἀνδρείαν καὶ καρτερίαν, δικαιοστάτου ζήλου ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως φαινόμενα, διήνυσεν εὐκλεῶς πρὸ πολύμοχθον καὶ ἀκανθῶδες τῆς ἀθλήσεως στάδιον. Καὶ ἰδοὺ ἐγένετο ὁ Θεόφιλος κατὰ τὸ μαρτύριον ἐφάμιλλος τοῦ Εὐσταθίου καὶ τοῦ Ἀθηνογένους, τοῦ τὴν βασάνιστικὴν πυρὰν θαρραλέως πατοῦντος καὶ ψάλλοντος τὸ φῶς Ἰλαρὸν ἀγίας δόξης, ὁμοειδέης τοῦ Εὐτυχιάνου, τοῦ Λεωνίδου, τοῦ Μελανίππου, τοῦ Σήωνος, τοῦ Ἀλεξανδρείας Ἀστερίου, τοῦ Ἀρτεμιδώρου, τοῦ Ὠκεανοῦ, τοῦ Πήλῳς καὶ Νεῖλου, τῆς Ἀγαθοκλείας καὶ τῶν διαμυρίων ἐν Νικομηθείᾳ καὶ πάμπόλλων ἄλλων ἀγίων μαρτύρων πυρὶ τελειωθέντων. Ὁ παμμα-

κάριστος Θεόφιλος εορτάζεται σήμεραν τῇ κδ' τοῦ Ἰουλίου ὑπὸ τῆς ἁγίας ἡμῶν ἐκκλησίας, καθὼ στεφρὸς ἀδάμας αὐτῆς καὶ τροπαιοφόρος ἀγωνιστὴς κατὰ τῶν χριστομάχων καὶ βαρβάρων Ἀγαρηῶν. Ἐβραβεύθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀγιωτάτης Τριάδος τῶν στέφει τῆς ἀφθαρσίας ἐν οὐρανοῖς, ἐν δὲ τῇ γῆ διὰ θείων θαυμάτων καὶ ἰαμάτων ψυχῆς τε καὶ σώματος. Τὸ ἱστορικὸν τοῦ βίου τοῦ θείου μάρτυρος Θεοφίλου ἔχει οὕτω. Καταλιπὼν τὴν καλλιγόνον Ζάκυνθον τὴν γενέτειραν αὐτοῦ γῆν, εὐσεβῆς, αἰδήμων καὶ σώφρων, ὡς τὸ τῆς ὀρθοδοξίας γάλα θηλάσας, καὶ τὸ δέκατον ὄγδοον τῆς ἡλικίας ἔτος ἄγων, συγκαταλέγει τῶν πικρῶματι πλοίου τινὸς ἐλληνικοῦ διευθυνομένου εἰς τὴν κλασικὴν νῆσον Χίον, ἐξ ἧς καὶ ὁ πλοίαρχος ὤρματο, ἐνθα καὶ κατέπλευσαν. Ἀλλὰ βάσκανος ὀφθαλμὸς εἶδεν αὐτὸν καὶ διέγεξις μετὰ τοῦ πλοίαρχου καὶ αὐτοῦ χώραν ἔλαβεν ὅθεν κατόπιν τῆς ἐνοχλήσεως παρήτησε τὸ πλοῖον αὐτοῦ, ὁπότε Ἀγαρηνὸς τις θαλασσινὸς ἐζήτησεν ἐπιμόνος, ἵνα παραλάβῃ τὸν Θεόφιλον ἐν τῇ ἰδίῳ αὐτοῦ πλοίῳ. Ὁ Θεόφιλος οὐδόλως ἐνέδωκεν εἰς τὰς προτροπὰς καὶ παρακλήσεις τοῦ ἀλλοφύλου, μὴ θέλων νὰ συμπλεύσῃ μετὰ ἀσεβῶν δουλωσάντων τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα καὶ ποιούντων τοσαύτας ἀτιμώσεις εἰς τὸ ὁμόφυλον καὶ τὴν αὐτοκρατορίαν τοῦ τελευταίου Κωνσταντίνου. Ἡ ἀνδρική ἀποποίησης ἠρέθισε τοσοῦτον τὸν βάρβαρον ὥστε καὶ νὰ συκοφαντήσῃ αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ βδελυροῦ Κἀδῆ καὶ τῶν παρεστώτων Σεληνολατρῶν, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ φερρῶντα δῖθεν κάλυμμα κατὰ τὸ ἀγῶν ἔθιμον. Ὁ παράνομος ἐκεῖνος, ὡς εἶπετο, κριτῆς ἀξίαν τῆς ἑαυτοῦ καταγωγῆς ἀποραΐζει ἀπόφασιν, ἧτοι ἀλογον καὶ ἀδικον, νὰ τουρκίσῃ ὁ Θεόφιλος πλῆν οὔτος ἀφοβος εἰς τὰς τῶν σφαδαζόντων Ἀγαρηῶν ἀπειλὰς ἔμενε σταθερὸς εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ τοσοῦτον ἀκλόνητος εἰς τὴν ταύτης ὁμολογίαν, ὥστε μετὰ παρρησίας καὶ ἐμφάσεως ἔλεγε πρὸς τοὺς τοῦ Μωάμεθ πιστοὺς, ἐγὼ δὲν ἀρνούμαι ποτὲ τὸν Θεό μου τὸν Ἰησοῦν μου Χριστὸν, τοῦτα πιστεύω θερμῇ τῇ πίστει καὶ ἀδιστακτικῶς καὶ τοῦτον κηρύττω πάντοτε καὶ ἀπανταχοῦ. Παρξύνθησαν οἱ μουσαροὶ καὶ δέσαντες χερσὶ τε καὶ ποσὶν ἡ

δυνήθησαν νὰ περιτέμωσι τὸν Θεόφιλον διὰ τῆς βίας. Προητοιμάζοντο μάλιστα νὰ στείλωσιν αὐτὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὡς μόνον αἰτευτὸν, δῶρον τῷ βασιλεῖ αὐτῶν καθὼ εὐειδέστατον καὶ ἐξόχου ὠραιότητος νέον. Ὁ σπερρὸς εἰς τὴν ὀρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ πίστιν Θεόφιλος ἐδέετο τοῦ Ὑψίστου θερμώτατα ἵνα ἐλευθερώσῃ αὐτὸν ἐκ τῶν παλαμναίων χειρῶν τῶν βαρβάρων καὶ δείξῃ αὐτῷ ὁδὸν φυγῆς. Ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τῶντι τῆς πωγῆς τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ δούλου Θεοφίλου· ἐπειδὴ καθ' ἣν ἐσπέραν οἱ Ἀγαρῆνοι ἐξῆλθον τῆς οἰκίας ἵνα πορευθῶσιν εἰς τὸ Τζαμείον, ὁ Θεόφιλος ἐδρπέτευσεν ὠπλισμένος τῷ σημείῳ τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Ἐπανακάμψαντες δὲ καὶ οὐχ εὐρόντες ἐζήτουν αὐτὸν εἰς τὰς οἰκίας τῶν αὐτοχθόνων χριστιανῶν, ἀλλ' εἰς μάτην ἀπέβησαν αἱ ἐρευναι, διότι ὁ Κύριος εἶχεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν ἑαυτοῦ πτερύγων. Νῆστις τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ὁ μάρτυς καὶ μετὰ τοσαύτας κακουχίας, μαστιγώσεις καὶ καταπίσεις μετέβη εἰς τὸν οἶκον τοῦ πρῶτον αὐτοῦ πλοιάρχου, ὅστις περιποιηθεὶς ὑπέδεχθη φιλοφρόνως αὐτόν. Διὰ τὸν φόβον, ἐπὶ ποδῶ φαγῶν τι, κατέφυγεν ὁ Θεόφιλος λαθραίως εἰς τινὰ ὀρθόδοξον ναὸν, ἄχρῃς ὅν δραξάμενος τῆς εὐκαιρίας ἀνεχώρησεν εἰς Σάμον, ἐξ ἧς ὑποστρέψας εἰς Χίον καὶ συμβιβασθεὶς μετὰ τοῦ χριστιανοῦ πλοιάρχου προπαρεσκευάζετο νὰ ἐκπλεύσῃ. Ὅμως ἐγνώρισαν αὐτὸν οἱ Ἀγαρῆνοι καὶ ἀρπάσαντες, ἐπαρουσίασαν αὐτὸν πάλιν εἰς τὸ κριτήριον τῆς μαχαίρας καὶ τῆς ἀνομίας, μαρτυροῦντες καὶ ὑποστηρίζοντες ψευδῶς ὅτι ἦσπασθη τὸν Μωαμεθανισμόν ὁ Θεόφιλος· οὗτος δὲ γεγωνύς τῇ φωνῇ ἐκήρυττεν ὅτι εἶναι χριστιανὸς θέλων καὶ νὰ ἀποθάνῃ χριστιανός. Ὁ ἀσεβέστατος καὶ οὐδόλως ἑαυτὸν αἰδοῦμενος δικαστῆς δεχθεὶς τὴν ψευδομαρτυρίαν τῶν ἑαυτῶν ὁμοπίστων ἐβίαζε τὸν Θεόφιλον νὰ ἐγκολπωθῇ τὴν Μωαμεθανικὴν θρησκείαν· ἀλλ' ὁ ἥρωσ ἡμῶν ἀντέλεγε σφοδρῶς καὶ ἀποταθεὶς εἰς αὐτὸν ἐξεφώνει τάτους τοὺς λόγους· ἐγὼ δὲν προδίδω τὴν ἀγίαν ὀρθόδοξον πίστιν τοῦ Ἰησοῦ μου Χριστοῦ, δὲν γίνομαι ἐξωμότης, δὲν παραιτῶ τὸ φῶς ἵνα ἔλθω εἰς τὸ σκότος. Μὴ γένοιτο νὰ πράξω ποτὲ τοῦτο! Ἰδόντες οἱ Ἀγαρῆνοι τὴν σταθερότητα

τοῦ Θεοφίλου εἰς τὴν αὐτοῦ πατροπαράδοτον πίστιν ἐβουλεύθησαν νὰ τὸν καύσωσι ζῶντα. Ὅμως ὁ Θεοφίλος παντάπασι δὲν ἐδειλιάζειν εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν ὅθεν ἐμπλεως πίστεως ἔτρεχεν ἀπέαντι τοῦ φρικτοῦ ἐκείνου θανάτου, εἰς οὐδὲν λογισθεὶς τὰς παφλαζούσας φλόγας τῆς ἀναφθείσης πυρᾶς, περὶ τοῦ ἐν Χίῳ εὐαγούσους ναοῦ τοῦ μεγαλομάρτυρος ἀγίου Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου, εἰς τῆς ὁποίας τὴν τροφήν καὶ αὐξήσιν, πρωσταγῆ τῶν βαρβάρων φονέων αὐτοῦ, ἔφερον ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ξύλα ὁ παναοίδιμος μάρτυς. Ὅτε τῆς πυρᾶς αἱ φλόγες ἤρχισαν χυμίζουσαι καὶ διαδιδόμεναι, ἐβρίβθη ὁ Θεόφιλος, ἔστις ἐπὶ τὰ πρόσω εἰσεπήδησε χιῶρων καὶ ἀγαλλόμενος, ὕμνῳ δὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἀνέμελπεν, ὡς οἱ τρεῖς καίδες εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Προσευχηθεὶς λοιπὸν ὁ Θεόφιλος καὶ ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τούτου τοῦ παλλαδίου τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀηγιότητος ὄπλου τῆς ὀρθοδοξίας, ἐδέχθη τὸν πικρότατον καὶ ἀλγεινότερον ἐκείνον θάνατον καὶ παρέλασε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν, τὴν πλήρη ὀρθοδοξίας καὶ πατριωτικοῦ ἑλληνισμοῦ εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος, κομισάμενος τῆς ἀφθαρσίας τὸ στέφος. Ἄλλ' ὡ τοῦ θαύματος ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἔπερ ἦτο ναὸς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατοικούμενος, ἐξήρχετο εὐωδία πνευματικῆ, γεμίσασα τὴν ἀτμοσφαῖραν μύρων, καὶ ἕνεκα τούτου οἱ Ἀγαρηνοὶ ἐβρίβαν ἐντὸς τῆς φλογὸς χοῖρον ὅστις καὶ ἔφυγε. Κατησχύνθησαν λοιπὸν καὶ ὡς πρὸς τοῦτο. Ἡ θεία εὐωδία τῶν μαρτυρικῶν σαρκῶν καὶ αἱμάτων τοῦ Θεοφίλου ἐπλημμύρει τὸν τόπον ἐκεῖνον, εὐωδία στηρίζουσα τοὺς παρερχομένους ὀρθοδόξους. Ἡ τέσσαρα καὶ τὰ μὴ φλεχθέντα ἐκ τῶν ὀστέων τοῦ ἀγίου μάρτυρος Θεοφίλου, ἐξαγορασθέντα ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, σώζονται, παρέχοντα θαυματουργήματα καὶ χέοντα χάριτας καὶ ἴασιν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν, μέρος μὲν ἐν τῷ ναῷ τοῦ μεγαλομάρτυρος ἀγίου Γεωργίου, ἐνθα τελεῖται ἡ μνήμη τοῦ ἡμετέρου μάρτυρος, μέρος δὲ ἐν τῷ ναῷ τοῦ τιμίου Προδρόμου ἐν Ἀττικῇ, καὶ μέρος ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῷ ἀγίου μάρτυρος Μηνᾶ.

Ἡ Χίος περιώνυμος ἐπ' τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἐπὶ τοῦ χρι-

στιανισμού, περίβλεπτος διὰ τὴν γέννησιν πολλῶν σοφῶν ἀνδρῶν καὶ βαθυπλούτων ἐμπόρων τῶν ἡμερῶν ἡμῶν καὶ διὰ παλλὰς ἐνδόξους ἀναμνήσεις, τὰ μέγιστα σέβεται καὶ εὐλαβεῖται καὶ δημοτελῶς πανηγυρίζει τὸν ἅγιον μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Θεόφιλον, λαβόντα τοῦ μαρτυρίου τὸν ἀμαρτανίνον στέφανον κατὰ τὸ 1635 ἀπὸ Χριστοῦ Σωτῆρος. Τελεῖται δὲ ἡ μνήμη αὐτοῦ καθὰ προεῖρηται, τῇ 24 Ἰουλίου εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος, οὗ ταῖς πρεσβείαις ἐλεῆσαι ἡμᾶς ὁ Θεὸς καὶ ἀπαλλάξαι πάσης συμφορᾶς καὶ παντὸς κακοῦ, θλίψεως καὶ κινδύνου! Ὁ σοφὸς καὶ θεολογικώτατος Γεώργιος ὁ Κορέσσιος, κλέος τῆς Χίθου καὶ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, πρόμαχος δὲ τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὀρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, συνέταξε, σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας ἕνεκα, τὴν ἤδη πρῶτον ἐκτυπούμενην ἀκολουθίαν, πλέξας εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τῷ νευρώδει καὶ γλαφυρῶ αὐτοῦ καλᾶμῳ καὶ τὸ ἐγκύμιον ἐν ταύτῳ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοφίλου.

Ὡδή ζ'. ὁ εἰρμός.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας κατανήσαντες.

Πλασκομένους τὸ θεῖον τοὺς δικαίους μεσίτας ἀεὶ κεκτήμεθα· ὡς Παῦλος πρὸς Ῥωμαίους ἐχρήσατο μεσίταις, καὶ Ἰώβ δ' ἐμεσίτευσεν· καὶ κεντυρίων αὐτὸς πιστὸς Θεοῦ ἐκλήθη.

Αὐτῶν ῥηθῆναι πταισμάτων ἰκετεύειν δὲ κτίστην, λαὸς πρὸς δίκαιον τὸν Σάββαθον ἐβόα, ὑπὲρ αὐτῶν πρεσβεῦσαι.

Μωϋσῆς δὲ ὁ μέγας, τὸν Θεὸν ἱκετεύων
τριῶν ἐρέμνητο. Θεὸς ὁ ὑπεράσπίζει ὑπὲρ Δαβὶδ
ἀνθρώπων· ἔτι δὲ καὶ οἱ ἄγγελοι, ἐν τῇ πρεσβείᾳ,
ἡμῶν μέμνηνται εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σοφίας ἐμπλήσον πάντας καὶ δυνάμειως
θείας ἢ ἐνυπόστατος σοφία τοῦ ὑψίστου, διὰ τῆς
Θεοτόκου, τοὺς ἐν πίστει σοι ψάλλοντας, ὁ τῶν
πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλαγητὸς εἶ.

Ὡδὴ ἢ. ὁ εἰρμός· Ἐπτεπλασίως.

Σέλᾳτι θείῳ ὁ ἴσᾳσι τὰς δεήσεις οἱ ἅγιοι, τῆς
τρισοφεγγυῶς μονάδος, φαιδρυνόμενοι, πολλῶ δὲ
λαμπρότερον τῶν ὀφθαλμῶν τὰ χρώματα, ἀνγαῖς
τοῦ ἡλίου θεωρούντων τὰ πρόσω, ὡς τρόπον οἱ
προφῆται προεώρων τὰ πόρρω, μάλιστα ὁ ἐπιόντα
ἐλλάμψει τῆς Τριάδος.

Νοῦν δ' Ἰωάννης, ἐφῆσε, τῶν ἐθνῶν, ὡς ποι-
μάνωρ ἐν ἀποκαλύψει θεουργῶ ἐπίστασθαι, κα-
λῶς ἐπιστάμενός τὰ ψυχικὰ νοήματα, καὶ τοῖς
προεστῶσι τῶν προεσῶτων ὑπάρχειν ὅπως κατε-

θνηθῶσι τοῦ ποιμνίου αἱ πράξεις, πρὸς θεϊαν σωτηρίαν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες τοῦ Θεοῦ· δὲ οἱ ἄγγελοι, καὶ τὰς ἡμετέρας ἐπομένως ἴσασι ἐννοίας ὡς πλούσιοι, καὶ τοῦ Θεοῦ δεόμενοι, τὰ τῆς γῆς εἰδότες, ὃ καὶ Πέτρος ἐδίδου, ἐπιστῆλη δευτέρα, φάσκων μείαν παιεῖσθαι τῶν οἷς πρὸ ἐπιστέλλαι μετὰ οὐσμᾶς τοῦ βίου.

Ναὶ καὶ τρεῖς παῖδες μέσον σε, Ἀβραάμ ἐπέτιθεντο, καλῶς ἐγνηκότες τὰ τῶν ἄκρων· γίνεσθαι μεσίταις νοούμενα· ὅθεν εἰκόνας στέργομεν μιᾷ προσκυνήσει, τὰς εἰκόνας τιμῶντες, πρωτότυπά τε ἐπι ἄλλως πάντων καὶ ἄλλως ποιεῖ γὰρ πάντως σχέσις ἐνὶ διττᾷ τιμᾶσθαι.

Τριαδικόν.

Τρισοφαῖ Θεότητα, ἐνιαίαν ἐκλάμπουσαν αἴγλην ἐκ μιᾶς τρισυψοστάτου φύσεως, γεννήτερα ἀναρχον, ὁμοφυᾶ τε λόγον πατρὸς, καὶ συμβασιλευον ὁμοούσιον πνεῦμα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο ὁ Οὐρανός.

Ρητὸν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῖς Ἱεροῖς τῶν ἁγίων εἰκόνων. ἐγγράφεισθαι, Χειράμ. καὶ Βεσελεήλ τε δύο γραφεῖς γλύφειν Θεῶ ἐτάχθησαν. Γραπτὸς χαρακτήρας ἐν τοῖς ναοῖς ὡς χερουβιμ καὶ βόες, καὶ λέοντες καὶ ὄφεις, ἐν τοῖς αὐταῖς πάντως ἐγράφοντο.

Οὐκ ἔξεστι τοὺς δαίμονας ἀμαρτίαν ἐπικὴν καὶ πολὺπλοκον ἔχοντας, τοῦ οὐρανοῦ ἀπολαύσειν ὅπως ποτέ οὐ γραφικὸν τὸ κήρυγμα, λῆρος δὲ καὶ οὗτος τῶν ἀσεβῶν αἰρέσεων τοιούτων, ῥῦσαι, Θεὸ τῶν ὅλων τοὺς προσκυνοῦντας σὴν θεότητα.

Φῶς θεῖον τοῖς δικαίους διὰ παντὸς καταυγάζει, τοῦθ' ὅπερ ἀπόλαυσις ἡ ψερά, θεία παιδαγῶγία χριστιανῶν οὐσία γὰρ κατὰλληλος τῇ αὐτῷ ὄντως καὶ ἡ τροφή, ἧς βρωσίς τε καὶ πόσις ἀυξήσεως αἰτία, φθορὰν φερούσης ἀπελήλαται.

Εξέστη ἅπαν πληθὸς ἐφ' ἱερῶ Θεοφίλω τὸ φρόνημα ἔχοντι ὄντως ὀρθόν. νέω γῆραλέον καὶ σταθερόν, ὄντως νέον ὡς ἀληκτον ἦν ἀνθούν, ὡς

φαίνεσθε τοῖς νοεροῖς ἀντίστροφον· διόπερ, καὶ τῷ πυρὶ ἐφλέχθη, ἔρωτι θεῷ πυρσευόμενος.

Θεοτοκίον.

Ωραθής, ὡς παρθένη μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι τὸν ἀγαθὸν λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ πατήρ ἠρέξαστο, πάντων ἐπέκεινα νοουμένων, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιδέδιχται.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναικες ἀκουτίσθητε.

Σὺν μάρτυρι εἰσελθόμεν τοῖς ἐρυθροῖς ἐνδύμασιν, ἐν τοῖς λαμπροῖς ἀνακτόροις ὡσπέρτινος βασιλέως, δηλοῖ δὲ τὸ ἐρύθημα πάθημα καὶ διαύγειαν, ἣ λάμπουσιν οἱ δίκαιοι ἐν πανολβίοις θαλάμοις τῆς ὑπερφώτου Τριάδος.

Θεοτοκίον Ὁμοίον.

Προφῆται προεκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν καὶ μάρτυρες θεοφρόνως τὸν σὸν υἱόν, Θεοτόκος, τρανῶς καθωμολόγησαν θεὸν τῶν ὄλων, πάνανγε μετ' ὧν σε μεγαλύνομεν, εἰ διὰ σοῦ λυτρωθέντες τῆς παλαιᾶς καταδίκης.

Εἰς τοὺς αἶνους ἱστώμεν στίχ. δ': καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'. ἤχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ανθος ἐφάνης ἀμάραντον, ἐν τῷ ἀγνώστῳ τοῦ Χριστοῦ, εὐωδίας ἀνάπλεως, πίστεως καὶ πράξεως, ὡς μελίτταρ δέ εἴλκυσας τοὺς φιλεόρτους ἐσθίειν σήμερον τριούτου ἀνθους μέλι οὐράνιον καὶ θεῖον τίκτοντος, δεῖξεν οὖν, Θεόφιλε πάντας αὐτοῦς, ὄντως ἐστιάτορας τῆς τούτου βρώσεως

Ὅμοιον.

Σώφρων ἐγένου, θειότατε, τῶν τοῦ Θεοῦ ἀγαθῶν, θεατῆς καθιστάμενος, κάκεῖνα ἐλόμενος, καὶ τὰς κτηνώδεις ἀποτρύπόμενος ἐφέσεις ὅλως καὶ χαρασσόμενος πρὸς τὸν ὑπέρτατον χαρακτῆρα αὐλον, τὸν τοῦ Θεοῦ, τῷ τῇ Θεῖα χάριτι πάντως ὁμοίωσαι.

Ὅμοιον.

Αγρὸν Θεοῦ σὲ γινώσκωμεν, ἐν ᾧ τὰ ῥόδα, ἀνθεῖ, τῆς ψυχῆς τὰ ἀνάτερα, θεία γνώσις πράξις τε, καὶ κακῶν ἀπολύτρωσις, καὶ ἀγιότης οἷς περιήνθησεν, ὑπὲρ τοὺς κήπους τοὺς διαπρέποντας

κόσμου τερπνότητι, καταλλήλῳ ρεύματι, ἧ καὶ σκεπῆ, ὅθεν νῦν συλλέξαντες τοῦτο εἰσήειμεν.

Δόξα ἔχος Πλ. δ'.

Τῆς ζηλωτῆς τοῦ ἀθλητοῦ μεγάλου Γεωργίου, οὗπερ ἐν οἴκῳ αὐτοῦ σήμερον ἐορτάζεται, ἅπας λαός εὐφημείωσαν· τοῖς γὰρ χρηστοῖς πρέπει ὁ ἀσπίδος ἔπαυρος, τοὺς ὀθανάτους καρπούς ἐκβλάστησασιν, ὅπως δι' αὐτῶν ἡ τριττὴ στήλη τῆς χριστωνύμου πολιτείας ζηλωτῆ τοῖς πολίταις γένηται, τὸ ἀγαθὸν καὶ συμφέρον καὶ δίκαιον, καὶ μένη πόλις ὠχυρὰ τῇ ἄνω Ἱερουσαλήμ ἐφάμιλλος καὶ δοξασθῆ ὁ Θεός, διὰ θνητοῦ ἀθανάτου βουλήν τῇ φύσει συνεξάλλάσσαντος, οὗ ταῖς προσβείαις ἐλεᾷσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοσοχίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν λειτουργίαν, τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος ὡς ἡ γ' καὶ ε'.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζήτηι εἰς μάρτυρα, κοινωνικῶν εἰς μνημόσυνον.

ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ.

Νικόλαος Μητροπολίτης Ζακύνθου	Σώμ.	2
Ίάκωβος Ίερομόναχος Βερτζαγιας	»	2
Παρθένιος Ίερομόναχος Κήμης	»	2
Σπυρίδων Ίερέυς Κοντονής	»	1
Αντώνιος Χαριάτης Αρχidiaκονος	»	1
Δρ. Π. Κωνσταντῆς	»	1
Νικόλαος Γ. Λερταῆς	»	1
Διονύσιος Ἀδ. Γρωπάρης.	»	1
	Σ.	14

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.

Παπᾶ Ανθιμὸς Μαζαριαῆς Πρόεδρος Ἀρχιμανδρίτης	Σώμ.	4
Παπᾶ Εὐστάθιος Βουλιμαῆς	»	2
Παναγιῆς Ίερέυς ὁ Ελάχος	»	1
Παπᾶ Εὐάγγελος Ποταμιάνος	»	1
Παπᾶ Χαράλαμπος Βουσιανῆς	»	1
Κοσμᾶς Ίερέυς Μουρελιῶτος	»	1
Παρθένιος Ίεροδιάκονος Τυπάλδος Πρετεντέρης.	»	1
Θεόδωρος Ἀναγνώστης Κοντομήχαλος.	»	1
Διονύσιος Ἀλεξανδράτης π. Σπυρίδωνος.	»	1
Νικόλαος Τ. Φορέστης	»	1
Σπυρίδων Πολυκαλάς π. Νικολάου.	»	1
Κωνσταντῆνος Τυπάλδος Χαριτάτος	»	1
Γερᾶσιμος Μιχαλιτῆς π. Παναγιῆ.	»	1
	Σ.	14

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Ἐν Προμετωπίῳ γράφῃ Θεολογικωτάτου, ἐν σελ. 29 εἰχῶ ὁ ἀναγίνωσκε ὁ ἀναγνώστης τῶν μαρτύρων, ἐν εἰχῶ 7 γράφῃ καὶ ἡ, ἐν εἰχῶ 25 εἰχῶ, ὁ σταυρὸς, ὁ βραστῆς μόλυβδος, ἐν σελίδι 31 εἰχῶ 30 πρῶτος Ἀθη θεμελιούται εἰς τὴν πῆς ἀληθείας μαρτυρίαν, ἐχούσης στήλην καὶ ἐδραίωμα τὴν ἐκκλησίαν.

Ὅσα ἄλλα τυπογραφικὰ ἁμαρτήματα διέφυγον τὴν ἐραστὴν ἡμῶν ἀφίεσθαι εἰς τὴν ἐπιείκειαν τοῦ εὐσεβοῦς ἀναγνώστη.

